

SPERANȚĂ DINCOLO DE MÂINE

© 2019 – Editura Viață și Sănătate
Toate drepturile rezervate.

Original English edition copyright © 2019
Published by Pacific Press Publishing Association
Titlul cărții în original: *Hope Beyond Tomorrow*

Redactare: **Delia Mirela Buciuman**
Corectură: **Lavinia Goran**
Tehnoredactare: **Liliana Dincă**
Copertă: **Liliana Dincă**

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin rețeaua sa națională de librării www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro
Site: www.viatasisanatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINLEY, MARK A

Speranță dincolo de mâine / Mark A. Finley ; trad.: Ion Buciuman. -

Pantelimon : Viață și sănătate, 2019

ISBN 978-606-911-719-4

I. Buciuman, Ion (trad.)

2

MARK FINLEY

SPERANȚĂ DINCOLO DE MÂINE

Traducere:
Ion Buciuman

evs
editura viață și sănătate
PANTELIMON 2019

CUPRINS

Mesaj personal din partea lui Mark Finley	8
Capitolul 1 – Poți avea speranță din nou	9
Capitolul 2 – Trei secrete ale păcii durabile	22
Capitolul 3 – Imaginea de ansamblu a profeției	37
Capitolul 4 – Întâmpină viitorul cu mai multă încredere . . .	51
Capitolul 5 – Gata pentru întoarcerea Lui	65
Capitolul 6 – Vestea cea bună a judecății.	80
Capitolul 7 – Bat vânturi puternice	95
Capitolul 8 – Să audă o lume întreagă	110

Mesaj personal din partea lui Mark Finley

În ultimii 50 de ani am călătorit în toată lumea prezentând adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu în fața a milioane de oameni. De curând mi-am dat seama că din ce în ce mai mulți oameni sunt interesați cu privire la viitor. Cuvântul „interesați” s-ar putea să nu fie cel mai potrivit. Mulți dintre ei se tem. Se tem cu privire la lumea în care vor fi târâți copiii lor sau se tem ca nu cumva lumea pe care o știm acum să dispară. Această carte nu este despre teamă, este despre speranță.

Sunt convins că nu ai luat această carte în mână pentru că ai vrea să te sperii citind toate statisticile crunte cu privire la răul din lumea noastră. Ai deschis această carte pentru că vrei speranță – speranță pentru astăzi, pentru mâine și pentru totdeauna. Fiecare capitol al acestei cărți este plin cu mesaje de speranță. În aceste pagini vei descoperi un Dumnezeu care te iubește mai mult decât ai putea să îți dai seama, iar acest Dumnezeu are un plan incredibil pentru viața ta. Aici vei citi despre planul lui Dumnezeu de salvare a acestei planete capricioase și vei înțelege mult mai bine evenimente aflate chiar acum în desfășurare în lumea noastră. Dar cel mai bun lucru dintre toate este că vei avea o explicație, din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu, cu privire la sfârșitul acestei lumi. Finalul suferinței, tristeții, lacrimilor și morții va veni curând, pentru că Isus ne-a promis o lume cu totul nouă. El va veni curând să te ia acasă și despre acest lucru vorbește această carte, așa că citește-o până la capăt și sufletul tău se va umple de speranță.

Mark Finley

POTI AVEA SPERANȚĂ DIN NOU

Când, în 1991, fosta Uniune Sovietică era deja prăbușită, am prezentat o serie de conferințe biblice în renumitul auditoriu de la Kremlin, din Moscova. În fiecare seară, mii de ruși își căutau rostul vieții participând la seminarele noastre despre profeții. Adevărurile biblice deveneau vii. O nouă speranță le răsărea în inimi. O nouă pace le umplea sufletele. Era uimitor pentru mine să văd cum aceste suflete sincere, îmbibate de comunismul ateu, tânjeau din adâncul lor după ceva mai bun.

Cum întâlnirile noastre erau prezentate zilnic pe canalele rusești de știri, am primit o invitație să mă adresez unui grup format din oameni de știință ruși dintr-un oraș închis al Uniunii Sovietice, de vreo 25 de mii de locuitori. Nici chiar cetățenii ruși nu puteau pătrunde într-un asemenea oraș fără o aprobare specială. În perioada anilor 1950, pe vremea lui Nichita Hrușciov, acest oraș devenise un centru experimental pentru arme biologice și chimice. Sute de savanți ruși fuseseră comasați aici de pe întregul teritoriu al

Uniunii Sovietice. În laboratoarele de aici, multe genii ale națiunii desfășurau experimente biologice sofisticate.

Am fost invitat să le vorbesc trei seri la rând acestor oameni de știință și familiilor lor. Titlurile prezentărilor mele erau după cum urmează: „Este Biblia demnă de a fi crezută?”, „Cine a fost Isus? A fost El cu adevărat Fiul divin al lui Dumnezeu sau doar un Învățător de morală și etică?” Și ultima: „Există vreo speranță pentru viitor?” Când am ajuns la centrul cultural unde trebuia să țin prezentările, am fost uimit să văd că sala era plină ochi. Peste o mie de savanți cu familiile lor se înghesuiau în sala de conferințe. Primele două seri au mers excelent. Oamenii de știință sovietici ascultau cu atenție, puneau întrebări inteligente și reacționau favorabil. Dar în a treia seară le-am captat într-adevăr atenția. Voiau să știe dacă, într-o lume nuclearizată în care oamenii sunt în stare să distrugă în cea mai mare parte viața de pe planeta Pământ, mai poate exista vreo speranță. Ei erau foarte uimiți cum eram noi în stare să întâmpinăm viitorul cu încredere. Se întrebau dacă putem mărșălui către viitor cu speranța că vine o lume nouă sau să ne așteptăm la ziua mâniei.

Speranță la orizont

Lucrul cel mai de dorit pentru savanții ruși nu era altul decât speranța, iar Biblia este plină de speranță. Apostolul Pavel în mod deosebit este un apostol al speranței. Scriind bisericii din Roma, el îi încurajează pe frați cu următoarele cuvinte: „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Capitolul 15 din Romani conchide prin aceste cuvinte: „Dumnezeul nădejzii să vă umple cu toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului

Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (v. 13). În vremurile de neliniște, Cuvântul lui Dumnezeu ne umple inimile cu speranță. În experiențele dureroase ale vieții, Cuvântul lui Dumnezeu ne umple inimile cu speranță. Când viitorul ni se pare nesigur, Cuvântul lui Dumnezeu ne umple inimile cu speranță.

Există speranță la orizont. Scriindu-i colaboratorului său mai tânăr Tit, apostolul Pavel îl încurajează să aștepte „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2:13). Întreaga istorie se îndreaptă către un mare punct culminant: venirea Domnului nostru Isus Hristos. Istoria a avut un moment de început și va avea un punct în care se va sfârși. Întreaga istorie a început atunci când Dumnezeu a creat această lume, iar momentul de maximă strălucire a creației este revenirea Domnului nostru, când, într-un final, va și re-crea cerul și pământul.

În Biblie apar trei mari evenimente: creația, crucea și a doua venire a lui Hristos. Revenirea lui Hristos pe această planetă disperată care tânjește după speranță este cel mai important moment din toate timpurile. Aceasta pune capăt dramei îndelungate a păcatului și a morții. Profeții Vechiului Testament și apostolii Noului Testament au vestit-o. Îngerii au proclamat-o și Isus a promis-o.

Psalmistul David declară triumfător: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și, împrejurul Lui, o furtună puternică” (Psalmii 50:3). Pavel răspunde ca un ecou când proclamă: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:16). Au spus acest lucru chiar și îngerii la înălțarea lui Hristos. În timp ce ucenicii își lungeau gâturile și le scăpărau ochii la înălțarea Domnului nostru, privind nostalgici către cer, doi îngeri le-au stat alături, spunându-le: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel

cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele 1:11). Isus le promisese El Însuși că Se va întoarce, atunci când le spunea: „Mă voi întoarce” (Ioan 14:3). A doua venire a lui Hristos este răspunsul suprem la marile întrebări ale vieții – acele întrebări care ne frământă și care par să refuze orice soluție.

A doua venire a lui Hristos și marile întrebări ale vieții

A doua venire a lui Hristos este răspunsul la provocarea singurătății, a slabei imagini de sine, a disperării, a neajutorării și a acelei goliciuni sâcâitoare din inimile noastre. Dorința de a iubi și a fi iubit se află în străfundul fiecărei ființe umane. Noi am fost făcuți să putem simți dragostea necondiționată bazată nu pe ceea ce facem, ci pe ceea ce suntem. E acea dorință inerentă de a fi cu cineva. Noi nu suntem făcuți să trăim în singurătate.

Oamenii de știință care fac experimente pe șobolani au văzut că mamele-șobolan își ling adesea puii. La început, ei au crezut că acest lucru ar putea fi un fel de îmbăiere. Cu cât au studiat mai atent acest fenomen, cu atât și-au dat seama că, oricum, mama-șobolan nu-și îmbăia puii. Mai degrabă îi lingea în semn de afecțiune. Acest lins era un fel de îmbrățișare. Studiile ulterioare au arătat că, atunci când puii de șobolan sunt separați de mama lor la o vârstă foarte fragedă, deși li se asigură toate condițiile esențiale pentru supraviețuire, aceștia mor mai devreme. În mod evident, linsul mamei le oferă un sentiment de siguranță, un sentiment de apartenență, un sentiment de identitate.

Noi toți avem nevoie de sentimentul că cineva ne poartă de grijă. Fiecare dintre noi are acest dor după iubire necondiționată. Să fim acceptați așa cum suntem, fără să mai conteze de unde venim

și nici ce am făcut până acum. Apocalipsa 21:3 susține că, într-o zi, când Isus va reveni, vom fi pentru totdeauna cu Dumnezeu. Apostolul Ioan exclamă plin de bucurie: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” Cortul lui Dumnezeu este chiar reședința Sa. Ioan ne asigură că într-o zi, cât de curând, noi vom fi cu El pentru totdeauna.

Noi nu suntem făcuți să trăim despărțiți de El. Am fost făcuți pentru El. Hristos va umple golul din viața noastră, așa cum spunea atât de bine Augustin, cu multe secole în urmă: „Doamne, noi suntem făcuți pentru Tine și inimile noastre nu-și vor găsi niciodată liniștea până când nu se vor odihni în Tine.” Răspunsul suprem la problema acestei singurătăți cosmice, la această tulburare din adâncul sufletelor noastre este venirea lui Hristos, când vom fi în prezența lui Dumnezeu pentru veșnicie.

El este Cel care ne cunoaște cel mai bine, ne iubește cel mai mult și vine curând să ne ia cu El acasă. Putem privi înainte spre viitorul luminat de promisiunea lui Dumnezeu: un viitor veșnic alături de El. Noi nu suntem simple particule de praf cosmic risipite prin univers. Suntem destinați părtășiei cu Dumnezeul care ne-a creat. Avem un loc de care aparținem. Într-o zi, Îl vom vedea față către față și ne vom afunda în dragostea Lui. El a promis că nu ne va părăsi niciodată. Tânjește zilnic să ne stea alături. Prietenia cu El de care ne bucurăm astăzi nu este decât o slabă pregustare a părtășiei mai profunde și a bucuriei mai mari pe care le vom cunoaște de-a lungul întregii veșnicii. Deși astăzi nu putem să-L vedem și să comunicăm cu El față către față, promisiunea revenirii Sale ne reasigură că, într-o zi, Îl vom vedea și vom trăi cu El veșnic.

Într-o zi, vom trăi înaintea Feței Sale. Într-o zi, iubirea va cunoaște domnia supremă și inimile noastre vor fi în pace. Într-o zi, dorul nostru de a fi iubiți deplin, fără rezervă, va deveni realitate.

A doua venire a lui Hristos nu este numai răspunsul la singurătate. Este și soluția supremă la problema durerii.

Rezolvarea problemei durerii

Durerea, chinul, tristețea și lacrimile constituie rana lumii în care trăim. Boli de inimă, accidente vasculare, cancer și toate formele de diabet afectează sute de mii de oameni în fiecare an. În secțiile de oncologie, răspândite în toată lumea, pacienții își supra-solicită trupurile slăbite prin intervenții chirurgicale multiple, chimioterapie și iradiere. Și-au pierdut părul, energia și puterea – iar unii dintre ei și-au pierdut până și dorința de a mai trăi. Boli de toate felurile ne răvășesc trupurile.

În multe țări în curs de dezvoltare, malaria continuă să fie o provocare majoră. Dizenteria și diareea, care sunt adesea rezultatul poluării surselor de apă, îi supun la suferințe de neimaginat atât pe tineri, cât și pe bătrâni.

Dezastrele naturale pot avea loc pe nepregătite, venind parcă de nicăieri numai să distrugă case și să lase, pe unde au trecut, o dâră de suferință și de jale. Incendiile de pădure scăpate de sub control și alimentate de vânturi năprasnice mătură văile și devastează așezări omenești întregi. Distrugerile provocate de război generează o nefericire de nedescris. Cad bombe. Forțele combatante se răzbună pe sate și orașe. Copiii sunt mutilați. Membre umane sunt spulberate în explozii care decimează civili nevinovați. Adesea, ororile războiului le fac pe femei și pe copii să sufere cel mai mult.

Când trupul ne este copleșit de durere din cauza unor boli grave, când viața ne este devastată de dezastre naturale și când nenorocirile războiului trec peste țara noastră, putem găsi o adevărată

mângâiere în faptul că Isus va reveni într-o zi și toate durerile și necazurile noastre vor fi lăsate în urmă. Atunci când trupurile ne sunt doborâte de suferință atât de rău, încât nici nu mai putem gândi, când suntem afectați peste măsură de pierderea celor dragi, de supărare și de teamă și când întrebăm: „De ce, Doamne?”, să ne aducem aminte că suferința nu va dura veșnic. Durerea nu va persista pentru totdeauna. Lacrimile și întristarea nu ne vor chinui la nesfârșit. Isus vine din nou.

Izolat de familie și de prieteni, suferind de singurătate pe insula Patmos ca prizonier pentru Hristos, apostolul Ioan scrie aceste cuvinte de încurajare: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

Cu toate progresele făcute de știința medicală și oricât de uimitoare ar fi acestea, încă nu am descoperit răspunsul la problema suferinței. Tehnologia sofisticată din vremurile noastre încă nu a reușit să găsească un remediu împotriva îmbolnăvirilor. Am făcut progrese uriașe în tratarea diferitelor boli, dar generația noastră încă se mai îmbolnăvește. Încă mai avem suferințe. Încă mai știm ce este aceea durere.

Mă gândesc la tatăl meu, care a murit cu câțiva ani în urmă. A suferit de o boală de inimă. Corpul său era marcat de diabet. Pe măsură ce avansa în vârstă, avea dureri cumplite, dar nu s-a plâns niciodată. El credea că va veni o zi mai bună. Speranța lui era ancorată în adevărul despre a doua venire a Domnului. El și-a fixat în minte ziua în care Isus va străpunge norii cerului pentru a-l lua acasă. Când stăteam de vorbă, într-o zi, el a făcut – în situația lui precară, bântuit de atâtea suferințe – un comentariu pe care nu îl voi uita niciodată. „Fiule – a zis el –, nu mă tem că am să mor, pentru că, atunci când se va întâmpla, următorul lucru pe care îl voi vedea va fi venirea lui Isus pe norii cerului ca să mă ia acasă.”

El privea dincolo de suferință. El vedea dincolo de durerea sa. Mintea lui era deja strămutată în eternitate. Pentru tata, a doua venire era o realitate pe care și-o însușea prin credință. El a trăit în lumina revenirii lui Hristos. A doua venire a lui Hristos este soluția supremă la problema suferinței umane. Este singurul răspuns la durerea agonizantă a acestei lumi. Pandemia suferinței umane și râurile de lacrimi ale omenirii strigă după sfârșitul tuturor lucrurilor.

Când te afli în suferință, când trupul îți este topit de durere, când simți că nu mai poți apuca ziua de mâine, când ochii îți sunt plini de lacrimi, poți avea speranță din nou. Te poți ridica deasupra suferinței, pentru că știi că, indiferent ce ți s-ar întâmpla, există un Dumnezeu care te iubește cu o iubire veșnică. El va pune capăt tuturor bolilor, durerii, întristărilor, chinului și lacrimilor. Într-o bună zi, toate încercările acestei vieți vor înceta. Într-o zi, nu vor mai fi războaie. Într-o zi, nu vor mai fi dezastre naturale. Într-o zi, vom trăi într-o țară în care bolile vor fi învinse pentru totdeauna și vom trăi viața în toată plinătatea ei. În acea lume nouă, bucuria va fi abundentă, iar trupurile noastre vor fremăta de o sănătate vibrantă.

Răspunsul la problema nedreptății

Uneori viața pare să fie foarte nedreaptă. Când oamenii spun câteodată că au obținut tot ce și-au dorit și că viața a fost darnică cu ei, înseamnă că ei n-au cunoscut niciodată prin ce trec unii semeni de-ai lor. Sunt ocazii în care noi suferim din cauza unor alegeri mai proaste, dar sunt milioane de oameni care suferă pentru că n-au posibilitatea să facă nicio alegere.

Când se naște un copil dintr-o mamă dependentă de cocaină și când suferă cumplit de pe urma acestei dependențe sau când un

copil se naște seropozitiv HIV din cauza unei alegeri greșite a unei mame, acest lucru este nedrept. Nu copilul a făcut această alegere. Gândește-te la acel adolescent creștin care, întorcându-se acasă de la școală, este accidentat mortal de un șofer beat, care pleacă de la locul accidentului fără nicio zgârietură. Ia în calcul copiii al căror sat este bombardat și ei suferă inimaginabil sau țările care sunt lovite de sărăcie și devastate de secetă și foamete. Imaginează-ți copii care mor de foame pretutindeni în lume. În atât de multe situații nu este vorba despre nicio alegere personală, până la urmă, ci împrejurările sunt cele care aduc nespus de multă suferință.

Unde este dreptatea când soțul te părăsește pentru o altă femeie? Ați crescut copiii împreună. Acum ei sunt căsătoriți și fiecare se află la casa lui, iar tu ești singură. Unde este dreptatea când tu ai trăit o viață echilibrată și te-ai îmbolnăvit de cancer, în timp ce vecinul tău fumează, consumă alcool și mănâncă nesănătos, dar pare că o duce bine?

Viața poate fi nedreaptă, dar Dumnezeu este drept. Când viața ne lovește în plex și ne lasă fără suflare, El este acolo ca să ne încurajeze, să ne susțină și să ne întărească. Este acolo să ne aducă aminte în mod constant că El vine din nou ca să facă toate lucrurile noi.

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, ne oferă un răspuns la problema nedreptății. În Apocalipsa 21:5, Domnul spune: „Eu fac toate lucrurile noi.” Într-o zi, Împăratul neprihănirii Se va sui pe tron. Hristos Se va așeza pe tronul Său ceresc. El va face toate lucrurile noi. De-a lungul întregii veșnicii, dreptatea va fi stăpână. S-ar putea să nu fim tratați în mod corect aici, dar vom fi după aceea. Poate că dreptatea nu are loc întotdeauna pe pământ, dar în ceruri Dumnezeu va face toate lucrurile fără niciun cusur. Ființele umane nu sunt în stare să facă dreptate întotdeauna, dar aceasta este stabilită de Dumnezeu ca un principiu etern al guvernării Sale. Când ești tratat în mod nedrept, privește dincolo de nedreptate, la Împărăția

lui Dumnezeu, unde toate lucrurile vor fi corectate. Când ești tratat cu cruzime, privește dincolo de răni, la noua societate a lui Dumnezeu, unde Isus va domni în neprihănire.

Durerile ei au adus belșug, nu beteșug

Când avea 17 ani, Ioana Herman radia de idealismul tinereții. Și-a petrecut vara anului 1948 muncind ca voluntară într-o tabără de muncă a quakerilor de pe dealurile Pennsylvaniei. Visul ei era să-i ajute pe acești oameni împovărați de la munte să-și îmbunătățească nivelul de trai. Împreună cu alți voluntari a petrecut multe ore în fiecare zi săpând canale de irigație pentru a aduce apa curentă în anumite zone dezavantajate.

În vara anului 1948 a izbucnit o epidemie de poliomielită în tot estul Statelor Unite. Simptomele Ioanei au debutat cu ceea ce părea o răceală mai severă, dar apoi au evoluat spre febră mare, cu frisoane și transpirație abundentă. Durerile musculare au început să devină intense. S-a instalat o oboseală cumplită. Cu greu se mai putea ridica și avea o durere insuportabilă de spate. Se apleca adesea peste lopată și se sprijinea cu spatele de malul fierbinte al șanțului pe care îl săpa. Frecându-se cu spatele de peretele de pământ părea să se simtă un pic mai bine, în toiul durerilor intense.

Într-o zi, în timp ce încerca să-și continue munca, a leșinat de durere și, ceea ce a fost și mai rău, a căzut în șanț. Așa nu mai putea să continue. După o serie de teste medicale a fost stabilit diagnosticul: poliomielită. Pe măsură ce boala avansa, a ajuns paralizată de la gât în jos. Medicina nu era în stare să facă nimic pentru a o vindeca de această boală cumplită.

Personalul medical care o îngrijea a plasat-o într-un cilindru presurizat, din care i se iveau doar capul. Din moment ce și plămânii

îi fuseseră afectați de boală, doar așa-numitul ei plămân de oțel o mai ajuta să respire.

Ioana a trăit în acest plămân de oțel 20 de ani și a devenit pacienta care a supraviețuit cel mai mult în aceste condiții, din întreaga istorie. Împreună cu soția mea am întâlnit-o pe când aveam noi vreo 20 de ani. Era o femeie remarcabilă, cu o atitudine optimistă uimitoare. A ajutat la constituirea unei comunități de susținere a persoanelor aflate în aceeași situație cu ea – oameni cu dizabilități fizice severe. Suferința a determinat-o să caute un sens mai profund al vieții. Această provocare a condus-o în cele din urmă la un studiu biblic serios și la o reflectare asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Zi de zi, mintea ei era cufundată în mesajul pozitiv al Scripturii. Deși era paralizată complet, ea putea să citească Biblia, care era pe un suport atașat de plămânul ei de oțel. Speranța revenirii lui Hristos o inspira să creadă că, într-o zi, va deveni un om normal. Pasaje ca următoarele i-au adus o enormă bucurie.

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie” (Isaia 35:5,6).

„Niciun locuitor nu va zice: «Sunt bolnav!»” (Isaia 33:24).

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5).

Ioana era în stare să privească dincolo de durerea ei. Ea putea să vadă, datorită ungerii divine a ochilor săi, și să prindă realitatea revenirii lui Hristos. Poliomiелita nu a putut-o învinge. A ieșit biruitoare asupra ei. Spiritul său debordant și pozitiv a atins viața altora, fără număr. Ea și-a folosit plămânul de oțel ca un amvon, de la care le predica despre iubirea lui Dumnezeu tuturor celor care intrau în camera ei. Ei veneau să o slujească, dar ea îi slujea pe ei. Unul după altul, L-au acceptat pe Hristos și adevărul Scripturii, datorită mărturiei sale. Ce a ajutat-o pe ea să nu se dea bătută, în ciuda nedreptății vieții? Prin credință, ea a dobândit convingerea

că va veni o zi mai bună. Speranța revenirii lui Hristos ardea vie în inima ei. Ioana privea dincolo de corsetul plămânului de oțel, spre ziua când avea să se elibereze de el și să alerge pe câmpiile cu holde unduitoare din preajma apelor cristaline ale eternității. Avea asigurarea că Isus va face toate lucrurile corespunzătoare, așa că avea să se bucure pe măsura suferinței sale. Ea se încredea în Dumnezeu, care va veni să o ia în căminul ei veșnic.

Cancerul este nedrept, dar într-o zi va fi eliminat. Războiul este nedrept, dar într-o zi se va sfârși cu el. Sărăcia este nedreaptă, dar într-o zi va fi prosperitate pentru toți. Foametea este nedreaptă, dar într-o zi va fi abundență. Noi putem spera din nou pentru că acest pământ nu constituie capătul drumului, în ultimă instanță Dumnezeu va face ca toate lucrurile să fie perfecte.

Moartea, dușmanul suprem, va fi înfrântă

A doua venire a lui Hristos este singurul remediu pentru problema îmbătrânirii și a morții. Nicio cremă antirid nu te poate apăra de îmbătrânire. Nicio procedură de chirurgie plastică nu te poate opri din marșul nefast. Nicio operație estetică nu îți poate păstra tinerețea perpetuă. Nu există nicio poțiune sau formulă magică. Transplantul de păr nu rezolvă calviția.

Deși alimentația sănătoasă și exercițiul fizic adecvat ar putea prelungi viața cu câțiva ani, nu acestea sunt secretele vieții veșnice. Oricine s-a născut va muri într-o zi, dacă nu cumva Isus va fi venit între timp. De-a lungul istoriei, oamenii s-au raportat la moarte în diferite feluri. Unii au întâmpinat-o cu frică și oroare cumplită. Alții s-au simțit neajutorați și fără speranță, dar au fost și dintre aceia care au privit moartea cu absolută încredere și siguranță, gândind că ea este un somn până în dimineața plină de slavă a învierii, când

Hristos va reveni. Ei au întâmpinat moartea cu speranța revenirii lui Hristos radiind în inima lor.

Vine o zi a reuniunii plină de slavă. Când moare un copil, nu spunem adio pentru totdeauna, ci doar la revedere până dimineată. Când un adolescent moare într-un accident auto, nu spunem adio pentru totdeauna, ci doar la revedere până dimineată. Când un adult moare de infarct, nu spunem adio pentru totdeauna, ci doar la revedere până dimineată.

Apostolul Pavel rezonează cu aceste cuvinte mărețe atunci când spune: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. (...) Atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15:51-54).

Ai pierdut pe cineva drag prin moarte? Ai așezat un copil la odihnă, sus, pe dealul plin de verdeță? A fost soția ta, soțul tău, fiul tău sau fiica ta lovită de vreo boală fatală? Pare că doliul este prea greu pentru a fi purtat de unul singur? Isus te va trece cu bine prin acesta. Ascultă vocea Sa care îți încurajează inima. Vine o zi mai bună. Poți spera din nou. A doua venire este remediul pentru îmbătrânire. Este soluția la moarte, la lacrimi și la întristare. În singurătate, poți spera din nou. În descurajare, poți spera din nou. În durere, poți spera din nou. Când te afli în confuzie, poți spera din nou. În nedreptate, poți spera din nou. În lacrimi, poți spera din nou. Isus vine și aceasta este cea mai bună veste pe care cineva și-o poate imagina.

TREI SECRETE ALE PĂCII DURABILE

Într-un sondaj recent făcut printre americani, participanților li s-a dat o listă din care trebuiau să aleagă lucrul pe care îl considerau necesitatea lor zilnică. Cu alte cuvinte: „Ce ai nevoie să primești în fiecare zi? Care este lucrul fără de care nu poți trăi?”

Ești gata să afli prioritățile Americii?

Iată care este distribuția preferințelor esențiale ale americanilor:

37% au spus „cafeaua”.

28% au spus „dulciurile”.

19% au spus „rețelele de socializare”.

16% au spus „Biblia”.

De două ori mai mulți oameni au spus că nevoia lor de cafea este mai mare decât nevoia după Cuvântul Domnului.

Ar putea fi neglijarea Cuvântului lui Dumnezeu de către majoritatea americanilor motivul de bază pentru care multora le lipsesc pacea adevărată, mulțumirea sufletească și bucuria constantă?

S-ar putea explica astfel de ce mii de oameni își caută liniștea sufletească acolo unde aceasta nu poate fi găsită?

Oare caută în direcții greșite locul unde să-și poată calma spiritul tulburat?

Ar putea exista un lucru mai bun decât o ceașcă de cafea pe care să-l avem cu noi pe tot parcursul zilei?

Neajutorarea duce la disperare

Teama, îngrijorarea, frica și neajutorarea îi duc pe milioane de oameni la depresie majoră, care afectează 20% din populația planetei, de mai multe ori în decursul vieții celor afectați. Organizația Mondială a Sănătății estimează că, până în anul 2020, depresia va rivaliza cu bolile de inimă în ceea ce privește cele mai mari riscuri de îmbolnăvire gravă care apasă pe umerii umanității.

Vânzările mondiale de antidepresive se situează acum la circa 12 miliarde de dolari. Mai mult de 270 de milioane de rețete cu antidepresive se prescriu numai în Statele Unite, în fiecare an, iar unii consideră această cifră mai mică decât cea reală. Un studiu a găsit că 14% dintre tinerii care iau antidepresive devin agresivi și chiar violenți.

Potrivit statisticilor privind abuzul de alcool și alcoolismul, 140 de milioane de oameni din întreaga lume suferă de diverse afecțiuni care au legătură cu consumul de alcool, iar undeva în lume, la fiecare 40 de secunde, în medie o persoană moare prin sinucidere. Rata globală a sinuciderilor a crescut cu 60% în ultimii 45 de ani. Atunci când milioane de oameni își pierd speranța, trebuie să existe ceva cumplit de rău la mijloc.

Angoasa generală din societatea noastră, această trăire profundă a sentimentului că ceva nu merge bine și că există numai o slabă speranță, această îngrijorare cu privire la viitor determină un simțământ de neajutorare. Acesta amplifică riscul abuzului de droguri, al supradozei de antidepresive, al consumului de alcool și al suicidului. Mii de oameni se simt ca și când ar fi prinși într-o

capcană a mașinii timpului, care îi catapultează în viitor, iar ei au foarte puține șanse să facă ceva. Unii strigă: „Opriți lumea! Vreau să cobor!”

Speranța produce schimbare

Atunci când ne pierdem speranța, norii negri ai disperării atâr-nă deasupra capetelor noastre. Viitorul pare deprimant, iar cele le-gate de ziua de mâine, incerte. Dar speranța ne conduce de la ceea ce este la ceea ce ar putea fi. Ea decorează viitorul într-un evantai de culori strălucitoare. Ne înalță spiritul din noroiul de jos la cerurile de deasupra.

Ana Jacob a redat magnific acest lucru atunci când a scris: „Ari-pile speranței ne poartă și plutim deasupra vânturilor sălbatice ale vieții.”

William Shakespeare a adăugat: „Nefericitul nu are la îndemâ-nă nicio altă doctorie în afara speranței.”

Speranța nu este ceva fad, un dor vag după un viitor mai bun. Ea nu este o dorință fără niciun temei sau o așteptare nesigură, fără vreo certitudine reală. În Scripturile de demult, speranța este o așteptare plină de forță, clădită pe o promisiune neschimbătoare a lui Dumnezeu, cu asigurarea că lucrul pentru care tragi speranță se va îndeplini.

În cadrul principalei Sale cuvântări finale adresate ucenicilor, Hristos le-a dat trei motive pentru a fi plini de speranță. El le-a împărtășit trei principii eterne ale păcii sufletești. Dacă poți distin-ge cu adevărat aceste trei principii și le integrezi în viața ta, nu vei mai fi niciodată la fel ca înainte. Viața îți va fi umplută de speranță și vei trăi zilnic în bucuria Domnului nostru.

Cele trei secrete ale lui Isus privind pacea durabilă

Găsim aceste trei principii în Evanghelia după Ioan, la capitolul 14. Înainte de a Se despărți de ucenicii Săi, Isus le-a dat trei asigurări capabile să le schimbe viața.

SECRETUL 1: Niciodată să nu vă pierdeți speranța că Isus va reveni! Promisiunea Sa este certă.

El Și-a început seria cuvintelor de încurajare pentru ucenici astfel: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. (...) Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Dacă aş traduce ad litteram expresia „să nu vi se tulbure inima”, aceasta ar suna astfel: „Puneți capăt disperării! Nu vă mai temeți!” De ce ar fi putut fi ucenicii disperați? De ce erau inimile lor umplute de atâta îngrijorare?

În capitolul anterior, 13, scrie că Isus tocmai le dezvăluise faptul că unul dintre ucenicii Săi Îl va trăda și că Petru avea să se lepede de El. Ucenicii fuseseră cu Isus trei ani și jumătate și acum simțeau că ceva cumplit era pe punctul de a se produce. Din mimica feței și din tonul vocii Sale, ei puteau deduce că un eveniment catastrofal va avea loc. Curând, El avea să fie supus chinurilor și nedreptății de la curtea de judecată a lui Pilat, agoniei biciuirii romane sângeroase, singurătății de pe cruce și rușinii de a purta vina păcatelor întregii lumi.

Acești ucenici își consacraseră viața lui Isus. Petru, Iacov și Ioan își lăsaseră bărcile și năvoadele de pescuit. Matei plecase de la ghe-

reta sa de la vamă. Fiecare ucenic renunțase la ceva pentru a-L urma pe Isus. Acum, El avea să meargă într-un loc unde ei nu aveau acces. Acum erau pe punctul de a rămâne singuri. Astfel, ei trebuiau să se confrunte cu încercările și vicisitudinile vieții fără El. Acum trebuiau să dea piept cu provocările ce-i așteptau, fără sfatul și călăuzirea Lui personală.

Erau descumpăniți, perplecși, speriați și tulburați. Erau marcați de o angoasă profundă, de o sărăcie a sufletului, de neliniște, de lipsa păcii sufletești.

Cuvintele lui Isus vin asemenea unui ecou din veacurile de demult. Să nu ți se tulbure inima! Pune capăt temerilor! Îngrijorarea nu ți folosește la nimic. Lumea aceasta nu este tot ce ar putea fi. Ține-te strâns de promisiunea Mea! Acordă încredere Cuvântului Meu! „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. (...) Mă voi întoarce.”

Făgăduința întoarcerii iminente a lui Hristos ne înalță gândurile. Ea ne încurajează inimile. Ne face zilele strălucitoare, ne umple nopțile de lumină. Ea ne face să urcăm mai ușor fiecare munte.

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri”

Reține câteva expresii din acest pasaj. Acestea conțin o doză de speranță pentru suflet. Isus spune: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri” (v. 2). Cuvântul „locașuri” poate fi tradus mai bine prin „domiciliu”, „locuință” sau „reședință”. Aici Isus spune de fapt: „Există spațiu din belșug în Împărăția Mea veșnică. Nu avem niciun fel de problemă cu spațiul de locuit. Este loc suficient pentru tine.”

Ultima carte a Scripturii explică pur și simplu acest lucru. Aflat în viziune profetică, apostolul Ioan vede mulțimile celor mântuiți

stând în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu, în curțile cerești. El este foarte uimit și exclamă plin de bucurie:

„După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă” (Apocalipsa 7:9).

Unul dintre bătrâni a întrebat: „Cine sunt aceștia și de unde au venit?” Răspunsul este clar: „Aceștia vin din neazul cel mare, ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui” (v. 14, 15).

Cerul are suficient loc pentru toți. Sacrificiul lui Hristos este suficient pentru toți. Crucea de pe Calvar oferă răscumpărare pentru toți cei care o vor accepta. Isus îi asigură pe ucenicii Săi că există multe locuri în cer pentru fiecare dintre ei și că va veni înapoi să-i ia cu Sine. Indiferent de trecutul tău, există loc în ceruri și pentru tine. Poate că L-ai negat pe Domnul, ca Petru, sau poate că ai pus la îndoială în mod serios Cuvântul Său, ca Toma, dar dragostea Sa răzbate până la tine chiar acum. El a luat din dreptul tău vina și a purtat-o pe crucea de pe Calvar. Ea poate fi îndepărtată pentru totdeauna. Iertarea poate fi a ta. La cruce, noi găsim iertare pentru trecut și putere pentru prezent. În aceste versete, Isus Își reasigură ucenicii că moartea Sa a deschis larg ușa cerului pentru fiecare dintre ei și că sunt o mulțime de locuri pentru ei în Împărăția Tatălui Său.

Isus pregătește un loc

Ce înseamnă că Isus „pregătește un loc” pentru noi? Cu siguranță nu înseamnă că Isus este un antreprenor care le dă instrucțiuni îngerilor cum să ne construiască locuințele cerești.

Isus S-a înălțat la ceruri și, în prezența Tatălui, a primit confirmarea că sacrificiul Său este acceptat. Porțile cerului sunt deschise pentru întreaga omenire.

În lumina intensă a mării lupte universale dintre bine și rău, Isus ne asigură că, prin harul Său și datorită morții Sale pe cruce, noi putem trăi veșnic cu El. Ne asigură că ne va reprezenta și va fi avocatul apărării noastre la judecata finală din ceruri.

Capitolul 7 din Daniel descrie această judecată cosmică. În jurul tronului lui Dumnezeu sunt adunate de zece mii de ori zece mii de ființe cerești. Arhivele veșnice ale cerului sunt deschise înaintea întregului univers. Cerul privește scena cu un interes total. Acum se stabilesc destinele întregii rase umane. Bărbați și femei vor fi mântuiți sau pierduți pentru totdeauna. Isus pășește în față la judecată și declară în dreptul tuturor celor care au trăit prin credință: acest bărbat, această femeie, această fată și acest băiat sunt ai Mei.

Daniel declară triumfător în capitolul 7, versetul 22, că „a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt”. Noi putem avea o pace durabilă pentru că Acela care a murit pentru noi trăiește pentru noi. Putem avea o pace durabilă pentru că Acela care a murit pentru noi și care trăiește pentru noi Se va întoarce pentru noi.

Gândește-te la moartea ucenicilor. Se crede că toți au suferit moarte de martir, în afară de Ioan. Iată însă ce știm cu siguranță:

- Iacov a fost decapitat de Irod.
- Petru a fost crucificat cu capul în jos, în jurul anului 66 d.Hr., de soldații lui Nero.
- Ioan a fost aruncat într-un butoi cu ulei clocotit și apoi, la vârsta de 90 de ani, a fost exilat pe insula Patmos de către împăratul Domițian.
- Apostolul Pavel a petrecut ani de zile într-o jilavă închisoare romană, după care a fost mai mult ca probabil decapitat

de Nero, cam pe aceeași vreme cu martirajul lui Petru, în anul 66 d.Hr.

Deci apostolii, cu excepția lui Ioan, au murit ca martiri, dar au fost biruitori.

Ei au rămas credincioși în ciuda împrejurărilor. Erau plini de o pace lăuntrică dincolo de „orice cunoștință” (Filipeni 4:7). Au crezut promisiunea lui Hristos. S-au ținut strâns de cuvântul lui Hristos: „Mă voi întoarce!” Certitudinea întoarcerii Domnului nostru face suportabile încercările vieții. Promisiunea venirii Sale a doua oară ne aduce pace în inimi, ne temperează temerile și ne eliberează de neliniști. Nu mai contează ce va aduce ziua de azi, mâine va veni o lume mai bună.

Primii creștini au descoperit primul secret al păcii interioare. Privește mai departe! Viața pe acest pământ este scurtă și se va termina curând. Orice provocare cu care te confrunți, orice dificultate prin care treci, orice încercare pe care o întâlnești în cale se vor sfârși curând. Ține-te cu tărie de promisiunea întoarcerii iminente a lui Isus! Lasă-ți inima să se avânte cu speranță și lasă pacea să îți inunde sufletul!

SECRETUL 2: Niciodată să nu vă pierdeți speranța! Isus este disponibil în fiecare moment al zilei ca să ne dea îndrumare și călăuzire prin rugăciune. El a promis că ne ascultă rugăciunile, cererile și ne garantează un răspuns pentru slava Numelui Său.

Iată ce zice Cuvântul Domnului în Ioan 14:12-14:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl: și orice veți cere în Numele

Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”

Reasigurarea lui Isus adresată ucenicilor Săi este remarcabilă. Deși El Se întoarce la Tatăl, îi asigură în mod absolut că ei au acces la El în fiecare moment al zilei, prin rugăciune. Nu se poate întâmpla niciodată ca El să fie atât de ocupat, încât să nu le audă rugăciunile. Isus face această promisiune fără nicio urmă de îndoială că „orice vom cere în Numele Său pentru slava Tatălui Său” El va face. Putem veni plini de încredere și să cerem. Când suntem tulburați, putem cere pacea Sa; când suntem neliniștiți, putem cere liniștea Sa; când ne temem, putem cere prezența Sa mângâietoare.

Una dintre cărțile mele preferate este una mică, intitulată *Calea către Hristos*, care s-a vândut în mai mult de 100 de milioane de exemplare. Iată o adevărată perlă în ce privește găsirea păcii, vorbind despre cea mai adâncă dorință a noastră după Cineva care să ne poarte de grijă mai mult decât ne-am putea noi imagina vreodată. „Lăsați-vă dorințele, bucuriile, întristările, grijile și temerile înaintea lui Dumnezeu! Nu-L puteți supraîmpovăra, nu-L puteți obosi cu ele. Cel care numără firele de păr de pe capul vostru nu este indiferent față de dorințele copiilor Săi. «Domnul este plin de milă și de îndurare» (Iacov 5:11). Inima Sa plină de iubire este impresionată de necazurile noastre chiar și numai când le enumerăm. Puneți asupra Lui orice vă frământă mintea! Nimic nu este prea greu pentru Isus să poarte, pentru că El susține lumile, El guvernează peste toate treburile universului întreg. Orice ar putea să ne amenințe pacea nu este pentru El prea mic să nu-l bage în seamă. Niciun capitol al experienței noastre nu este prea greu de citit pentru El, nu este nicio frământare de-a noastră pe care să nu o poată sesiza. Nicio nenorocire nu poate cădea peste cel mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu poate hărțui sufletul, nicio bucurie, nicio rugăciune sinceră nu ne poate ieși de pe buze pe care

Tatăl nostru ceresc să nu o observe sau față de care să nu-Și arate imediat interesul. «El tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor» (Psalmii 147:3). Relația dintre Dumnezeu și fiecare suflet este atât de diferențiată și deplină ca și când nu ar mai fi un alt suflet pe pământ care să-I solicite grija, niciun alt suflet pentru care El să-L fi dat pe Fiul Său preaiubit” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 100¹).

Când intrăm în prezența lui Hristos, intrăm pe domeniul păcii. Când intrăm în prezența lui Hristos, inimile noastre sunt în pace. Când intrăm în prezența lui Hristos, Duhul Sfânt ne calmează spiritul, ne liniștește gândurile și ne mângâie mintea.

Este un cântec pe care cvartetul Vocea Profetiei obișnuia să-l cânte la încheierea fiecărei predici a pastorului H.M.S. Richards. Acest imn a fost scris de pastorul presbiterian Cleland Boyd McAfee – care este foarte bine cunoscut pentru scrierea imnului evanghelic „Mai lângă tronul Tău”, după ce două nepoate de-ale sale au murit foarte tinere din cauza difteriei.

„Este un loc de tihnă liniștită
Lângă inima lui Dumnezeu,
Unde păcatul nu mai duce-n ispită,
Lângă inima lui Dumnezeu.

Refren:

O, Isuse, binecuvântat Răscumpărător!
Trimis din inima lui Dumnezeu,
Susține-ne pe noi, care așteptăm-naintea feței Tale,
Lângă inima lui Dumnezeu!

1 La referințele bibliografice pentru Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția engleză. La <https://m.egwwritings.org/ro> sunt disponibile toate lucrările lui Ellen G. White traduse în limba română.

Este un loc de dulce mângâiere
Lângă inima lui Dumnezeu,
Un loc unde-L întâlnim pe Mântuitorul,
Lângă inima lui Dumnezeu.

Există un loc de ușurare deplină
Lângă inima lui Dumnezeu,
Un loc în care totul este bucurie și pace,
Lângă inima lui Dumnezeu.

Pe măsură ce ne apropiem de inima lui Dumnezeu prin mijlocirea Duhului Sfânt, tânjim după revenirea Sa în curând. Duhul Sfânt aşază în inima noastră o aşteptare – un simţământ că nu mai putem rezista până când nu Îl vom vedea faţă către faţă. Cu cât ne apropiem mai mult de Hristos, cu atât venirea Sa devine mai mult o realitate pentru vieţile noastre.

Când iubim pe cineva – când iubim cu adevărat –, tânjim să fim cu acea persoană. Când intrăm în prezenţa lui Hristos, dragostea noastră pentru El se amplifică. Abia aşteptăm să Îl vedem venind pe nori.

Profetul Isaia ne pune în gură chiar şi cuvintele pe care să le strigăm atunci când Îl vom vedea venind. „În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!»” (Isaia 25:9).

Iată care este al treilea secret al lui Isus pentru a avea o pace durabilă într-o lume bezmetică:

SECRETUL 3: Niciodată să nu vă pierdeţi speranţa, pentru că Isus nu ne va lăsa singuri! Noi nu suntem orfani de Tată. El a promis că va fi întotdeauna prezent în mod personal alături de noi prin intermediul lucrării Duhului Sfânt.

Isus afirmă cu tărie acest adevăr veșnic. Nu avea cum să-l exprime mai răspicat de atât. El spune: „Nu vă voi lăsa orfani” (Ioan 14:18).

Nu suntem orfani de Tată. Nu suntem singuri, abandonati în spațiul cosmic, învârtindu-ne pe o orbită cu viteza de peste 100 de mii de kilometri pe oră. Cea mai frustrantă experiență este să te simți singur în momentele de criză ale vieții.

Isus ne-a asigurat că va trimite a treia Persoană a Dumnezeirii ca reprezentant al Său personal care să ne împlinească nevoile.

Ioan 14:26,27 exprimă acest lucru în următoarele cuvinte: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu. Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.”

Isus revine. Promisiunea întoarcerii Sale este sigură, doar că, până la momentul venirii Sale, ni L-a trimis pe Duhul Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, ca reprezentant al Său personal. Cuvântul tradus ca „Mângâietor” în versetul 26 este cuvântul grecesc *parakletos*. Acest cuvânt înseamnă „mângâiere”, dar înțelesul lui este mult mai profund. Este un cuvânt cu o semnificație extrem de bogată, compus din două cuvinte, *para* și *kleio*.

Para înseamnă „alături de”. De acolo avem cuvântul „paralel”. La gimnastică avem barele paralele, care stau alături una de alta. *Kleio* înseamnă „a chema”. Duhul Sfânt este prezența personală a lui Hristos chemată să stea alături de cel credincios.

El este un prieten care nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. Duhul Sfânt este cel care:

1. **Încurajează:** El ne ridică moralul atunci când ne prăbușim.
2. **Întărește:** El ne întărește atunci când suntem slabi.
3. **Învață:** El ne îndrumă atunci când nu știm încotro să o luăm și nu știm ce cale să alegem.

4. **Apără:** Ne apără când suntem acuzați pe nedrept sau când suntem înțeleși greșit de către ceilalți.
5. **Mângâie:** El ne unge sufletul cu balsam vindecător atunci când suntem răniți și întristați.
6. **Avertizează:** Ne avertizează atunci când o luăm razna. El este vocea aceea mică arătându-ne datoria, arătându-ne ce este rău și conducându-ne la drumul cel bun. Ne arată lucrurile lui Dumnezeu și realizează în noi schimbarea inimii.
7. **Susține:** El este cel care ne ține pe poziție atunci când suntem pe punctul de a cădea.

Cu mai mulți ani în urmă, în timp ce lucram în Africa la clădirea unei școli pentru 800 de elevi săraci și predicam în fiecare seară, mă întorceam de la întâlnire la căsuța mea de pe malul râului Zambezi, lângă cascada Victoria. La un moment dat m-am împiedicat pe întuneric și am căzut pe scările de beton. Am aterizat pe genunchi și am simțit o durere ca și când aș fi fost împușcat în picior. Din cauza unor leziuni mai vechi și a acesteia, am avut nevoie de o intervenție chirurgicală pentru reconstrucția genunchiului. Recuperarea a fost un adevărat chin. Toată viața mea am fost un om activ. Dar acum, la câteva zile după operație, nu eram în stare să fac decât câțiva pași mici. Unul dintre lucrurile care m-au ajutat a fost un cadru. Acesta mă susținea. Puteam să mă sprijin pe el. Fără el m-aș fi prăbușit cu siguranță.

Într-un anumit sens, suntem toți fracturați. Nu putem să ne ținem singuri pe picioare. Avem nevoie de cineva care să ne susțină, de cineva pe care să ne sprijinim, să nu ne lase să cădem. Isus ne-a promis că, deși El va fi plecat, ni-L va trimite pe Duhul Sfânt să ne susțină, până când El Se va întoarce în slavă.

Când era tânăr, renumitul predicator G. Campbell Morgan vizita în fiecare săptămână două femei în vârstă pentru a citi Biblia împreună cu ele. Când au ajuns la Matei 28:20 – „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” –, el le-a spus: „E o promisiune minunată. Nu-i așa?”

Una dintre cele două femei i-a răspuns repede: „Tinare, aceasta nu este o promisiune. Este un fapt. Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt fapte.”

Iată trei fapte care ne vor asigura pacea durabilă:

1. Isus revine. Există speranță la orizont. Prințul păcii Se va coborî curând din cer ca să-Și ia copiii acasă.
2. Isus este disponibil imediat, pe loc, pentru fiecare dintre noi, în fiecare moment al zilei. El este locul nostru de adăpost, siguranța noastră, dăătorul păcii noastre, locul nostru de refugiu în caz de furtună.
3. Isus este neîncetat prezent cu noi prin Duhul Sfânt, pe care ni l-a oferit în dar. El este prietenul nostru, ajutorul nostru, însoțitorul nostru de încredere, care pășește alături de noi și care ne dă pacea care rămâne în veac.

Îmi place foarte mult vechiul imn „Pace sublimă”:

„Depart de în străfundurile sufletului meu înnoptat
Se rostogolește o melodie mai dulce ca un psalm;
Se revărsă în șuvoaie cerești fără încetare
Peste sufletul meu ca o liniște fără hotare.

Pace! Pace! Pace sublimă,
Coborându-se de la Tatăl de sus;
Baleiază-mi fără-ncetare sufletul, Te rog,
În revărsări de inefabilă dragoste.

Ah, suflete! Ești pe-aici fără mângâiere și odihnă,
În pas de defilare coborând pe aspra cărare a vremii?
Fă-L pe Isus prietenul tău înainte ca umbrele să se-ntunece;
O, primește această atât de minunată pace!

Ce comoară am găsit în această pace sublimă,
Adânc îngropată în tainița sufletului meu,
Atât de sigură, încât nicio putere n-ar fi în stare s-o disloce,
În timp ce eternitatea își va face rondul!

Mă voi odihni diseară în această pace sublimă,
Liniștindu-mă dulce sub toiagul lui Isus;
Astfel sunt apărat de orice pericol nocturn sau diurn
Și slava Lui îmi inundă sufletul!

Cred că atunci când mă voi înălța la această cetate a păcii,
Acolo unde Îl voi vedea pe Cel care este Izvorul păcii,
Acel șuvoi de cânt pe care răscumpărații îl vor intona
În acel imperiu ceresc va fi –

Pace! Pace! Pace sublimă...”

În timp ce tu citești aceste pagini, rugăciunea mea pentru tine
este ca această pace a cerului să-ți inunde sufletul, și inima să-ți
fie umplută cu speranța și bucuria că El Se întoarce curând, așa că
citește mai departe, prietene!

IMAGINEA DE ANSAMBLU A PROFEȚIEI

Era anul 1989. Zidul Berlinului căzuse. Comunismul se destrăma. Asemenea unui fluviu de neoprit, vântul schimbării mătură țările blocului sovietic. Libertatea plutea în aerul țărilor din Europa de Est. Uniunea Sovietică era deschisă pentru Evanghelie.

La scurt timp după căderea regimului comunist, am călătorit împreună cu un grup de pastori în fosta Uniune Sovietică, pentru a le împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu cetățenilor cărora, mai bine de 40 de ani, le fusese refuzat privilegiul de a participa la întâlniri publice de evanghelizare. Seară de seară am predicat audienței îngrămădite în auditoriumul Universității Plekhanov, din Moscova. În 1991 și 1992 am condus întâlniri de evanghelizare în sala prestigiosului Kremlin și, în cele din urmă, chiar pe stadionul olimpic. Într-o seară, după una din ocaziile noastre, o doamnă slăbuță, între două vârste, a venit la mine și mi-a spus: „Domnule pastor, și eu sunt creștină! Vă rog să-mi faceți o vizită acasă. Mi-ar face plăcere să vă ofer o cină.” Împreună cu soția mea, am acceptat invitația ei călduroasă.

Când am ajuns la modestul ei apartament, ne-a primit cu entuziasm și cu brațele deschise. Am fost puțin stânjeniți de atenția pe

care ne-o arăta. Cu siguranță că îi luaseră două sau trei zile ca să se pregătească pentru vizita noastră.

Pe vremea aceea, salariul mediu lunar era de 29 de dolari. Când am văzut masa încărcată cu tot felul de fructe proaspete, pregătită pentru patru feluri de mâncare, mi-am dat seama că ea își cheltuisese întregul venit de pe o lună pentru a pregăti această cină. Disconfortul meu a crescut pe măsură ce această familie umilă, în micul ei apartament cu trei camere, ne trata regește. Adulții păreau că ar dori să știe totul despre America. Ne puneau întrebare după întrebare. Voiau să știe unde locuiam, cum arăta casa noastră, ce ne plăcea să mâncăm și o mulțime de alte detalii despre viața noastră personală.

Pentru a muta centrul atenției de la noi la gazdă, am întrebat pur și simplu: „Care a fost cea mai grea situație cu care v-ați confruntat sub regimul comunist, în calitate de creștină?” Buzele au început să-i tremure, corpul a intrat în trepidație, mâinile au început să se agite și a început să plângă. Traducătorul m-a apucat de mână și mi-a spus: „Pastore Mark, oprește-te! Nu doborî această biată femeie, punând astfel de întrebări! Amintirile ei sunt foarte dureroase și ar putea face un atac de anxietate.” Dar era deja prea târziu.

Secretele zăvorâte în străfundurile inimii ei de zeci de ani au erupt. Ea mi-a răspuns: „Domnule pastor, cea mai grea experiență pe care am avut-o sub comunism a fost atunci când KGB-ul a aflat că le învățam pe cele două fiice ale mele despre Isus. Un informator care locuia în apartamentul de deasupra a dibuit acest lucru. Agenții au descoperit că ne închinam împreună cu copilele în fiecare seară. Au aflat că intonam imnuri creștine și studiam Biblia împreună. Eu le învățam să-și pună toată încrederea în Isus, și nu în guvernul comunist. Într-o seară, poliția secretă a dat buzna în casa noastră și a înșfăcat-o pe fiica mea de nouă ani. Nu pot uita nici acum plânsul ei. Striga: «Mama, mama, te rog ajută-mă!» Au târât-o afară din casă și eu nu am putut face nimic să o ajut. Dom-

nule pastor, acest lucru s-a întâmplat acum 28 de ani și nu am mai văzut-o de atunci.”

În cei mai grei ani ai comunismului, copiii creștini care își însușiseră învățăturile creștine și care își împărtășeau în mod deschis convingerile creștine cu alți prieteni erau luați în anumite cazuri de la părinții lor și plasați în instituții de profil, pentru a fi reeducați în modul de gândire al statului.

Am privit la ochii plini de lacrimi ai acestei femei evlavioase și mă gândeam la durerea cumplită care îi străpunsese inima asemenea unei săbii. Printre lacrimi și-a regăsit vocea și a început să spună plină de încredere: „Domnule pastor, știu că o voi vedea pe fiica mea din nou atunci când va veni Isus. Atunci ne vom reuni. Nu va mai fi nimeni în stare să ne despartă. Vom fi împreună cu Isus pentru totdeauna.”

Revenirea lui Isus: imaginea de ansamblu a profeției

Iată care este imaginea de ansamblu a profeției. Este posibil să fim atât de absorbiți de detaliile profeției, încât să pierdem imaginea de ansamblu. Aceasta ne dă speranță. Isus o descrie în următoarele cuvinte:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

A doua venire a lui Hristos aduce speranță pentru inimile tulburate. Curând, Isus va reveni. Curând, durerile sufletești și necazurile vieții se vor sfârși. Curând, încercările și calvarul nostru vor

fi de domeniul trecutului. Curând, suferința și bolile, războiul și zăzaniile nu vor mai fi. Curând, terorismul și rafalele de gloanțe care devastează școlile vor înceta. Dezastrele naturale și efectele lor pustiitoare vor păli în lumina revenirii lui Hristos.

Sunt multe lucruri despre viitor pe care am dori să le cunoaștem. Sunt multe lucruri despre profeție pe care am dori să știm să le explicăm. Dar există ceva mai important decât speculațiile privind detaliile profetice. Sunt unii care au bătut în cuie fiecare detaliu al profeției și cred că ei au toate răspunsurile. Cel mai important lucru despre profeție este vestea cea bună, incredibilă și plină de slavă că Isus revine.

Toate profețiile arată spre Hristos. El este punctul culminant al tuturor profețiilor. Revenirea Sa se află în centrul tuturor profețiilor. Istoria nu este un ciclu nesfârșit de evenimente. Întreaga istorie se mișcă spre un eveniment colosal, a doua venire a Domnului nostru. Între cele 66 de cărți ale Bibliei se află două, Daniel, în Vechiul Testament, și Apocalipsa, în Noul Testament, care se concentrează în mod special asupra punctului culminant al istoriei. Profeții biblici din vechime îi dau curaj generației noastre. În centrul atenției lor nu este dezastrul, ci eliberarea. Accentul lor nu cade pe catastrofa care se apropie. Acesta cade pe venirea lui Hristos. Ei nu vorbesc despre un sfârșit tragic, ci despre un început glorios. Adânc în inimile oamenilor de pretutindeni se află un dor după pace și prosperitate, sănătate și fericire, corectitudine, iertare și permanență.

Profețiile din Daniel și Apocalipsa

În Daniel și în Apocalipsa, profeții vorbesc despre o lume nouă, o lume mai bună. Ei ne ajută să ajungem și să atingem Împărăția lui

Dumnezeu. Ne oferă instantanee ale veșniciei. Ne ajută să vedem imaginea de ansamblu.

Hai-deți să facem împreună o scurtă călătorie prin cărțile profetice Daniel și Apocalipsa. Să surprindem inspirația acestor cărți pline de speranță. Daniel și Ioan erau prizonieri într-un pământ străin atunci când și-au scris cărțile. În 605 î.Hr., împăratul Nebucadnețar al Babilonului a atacat și a cucerit Ierusalimul. Nebucadnețar a luat un număr semnificativ de tineri evrei prizonieri. Unul dintre aceștia era Daniel.

Ioan era și el prizonier. Ultimul dintre cei 12 ucenici, Ioan era exilat de romani pe insula Patmos, în dreptul coastei grecești. Atât Daniel, cât și Ioan tânjeau după eliberare. Acești profeți anticipau ziua când păcatul și suferința vor fi depășite – o zi în care conflictul și haosul nu vor mai fi. Ei abia așteptau un nou mâine, când bolile, dezastrele, pustiirile, distrugerile și moartea vor păli în lumina slavei lumii celei noi. Dumnezeu i-a onorat pe acești coloși ai credințioșiei din Biblie arătându-le imaginea de ansamblu a profeției. El le-a deschis ochii să vadă veșnicia.

Al doilea capitol al cărții lui Daniel se deschide cu un vis al împăratului babilonian Nebucadnețar. „În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște vise. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul” (Daniel 2:1). Împăratul și-a dat seama că ceea ce visase are o semnificație neobișnuită, dar nu-și mai putea aduce aminte visul. El i-a chemat pe cei mai înțelepți oameni din împărăție pentru a înjgheba o explicație. Dar aceștia nu au fost în stare nici să-i aducă aminte împăratului visul uitat și nici să explice semnificația lui. Înfuriat, împăratul i-a amenințat cu moartea. În acest moment de criză, Daniel a pășit în față. În mod foarte delicat, el a cerut timp de rugăciune pentru rezolvarea misterului. Dumnezeu a intervenit. Taina venită din cer a fost dezlegată.

Conținutul visului reiese limpede din rugăciunea de mulțumire a lui Daniel. Aceasta dezvăluie un Dumnezeu care „schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați. (...) El descoperă ce este adânc și ascuns” (v. 21, 22). Din moment ce „înțelepciunea și puterea” sunt ale Lui (v. 20), Dumnezeu nu numai că știe trecutul, dar este și artizanul viitorului. Profeții biblici nu făceau speculații cu privire la viitor. Nu puteau ghici ce ar putea să se întâmple. Ei ne descoperă în Scripturi ceea ce Dumnezeu le-a descoperit lor. Daniel a explicat în mod clar visul pe care împăratul Nebucadnețar l-a avut. „Tu, împărate, te uitați și iată că ai văzut un chip mare” (v. 31). Apoi Daniel îi descrie monarhului această figură impunătoare. Acest chip metalic uriaș avea capul de aur, pieptul și brațele de argint, mijlocul de aramă, picioarele de fier și labele picioarelor de fier și lut (v. 31-33). Punctul culminant al visului împăratului este o piatră masivă care coboară din cer, lovește chipul la bază și, în cele din urmă, devine un munte care umple întregul pământ.

Gândește-te cât de uimit asculta acest împărat din vechime când Daniel îi descria detaliile visului. Cel mai probabil că următoarea întrebare a împăratului a fost: „Daniel, ce înseamnă toate acestea?” Explicația lui Daniel este tot atât de amănunțită ca descrierea conținutului visului. El începe cu aceste cuvinte: „Tu ești capul de aur. După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi a treia împărăție, care va fi de aramă și care va împărăți pe tot pământul. Va fi a patra împărăție tare ca fierul” (v. 38-40).

Potrivit interpretării pe care o dă Dumnezeu prin profetul Daniel, fiecare metal reprezintă un imperiu. Acest vis prezintă ridicarea și căderea națiunilor. Daniel identifică împărăția Babilonului lui Nebucadnețar prin aceste cuvinte: „Tu ești capul de aur” (v. 38). Imperiul Babilonian a dominat Orientul Mijlociu și și-a extins stăpânirea în zona bazinului mediteraneeu din anul 605 î.Hr. până

în 539 î.Hr. Aurul este un simbol potrivit pentru Babilon. Zeul principal al Babilonului, Bel Marduc, era reprezentat de o statuie de aur curat. Acest chip de aur al lui Bel Marduc era plasat sub cupola de aur a templului său, pe un tron de aur, sub un candelabru de aur, în fața unei mese de aur.

Stilul luxos de viață al Babilonului l-a determinat pe profetul Ieremia să-l numească „în mâna Domnului un potir de aur” (Ieremia 51:7). Această profeție incredibilă din Daniel 2 arată faptul că Babilonul nu va stăpâni veșnic. Se va ridica „o altă împărăție”, simbolizată de pieptul și brațele de argint.

În timpul unei nopți de beție depravată, o mână misterioasă a scris pe zidul palatului din Babilon: „Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor. Împărțit înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și va fi dată mezilor și perșilor” (Daniel 5:26-28).

Aici nu este vorba de ghicit sau de speculație. Imperiul care i-a urmat Babilonului a fost Medo-Persia. Atât Biblia, cât și istoria adevăresc acest lucru. Faimosul Cilindru al lui Cyrus, găzduit de Muzeul Britanic, relatează despre atacul generalului persan asupra Babilonului.

Pieptul și brațele de argint (Medo-Persia) au fost cucerite de al treilea imperiu, de aramă. Care este puterea care a biruit Medo-Persia? Mezii și perșii au stăpânit între 539 î.Hr. și 331 î.Hr. Ei au fost înfrânți de greci. Strălucitul general Alexandru cel Mare a condus armatele grecești la victorie. Daniel 8 îi desemnează pe greci pe nume ca învingători asupra mezilor și perșilor. Scripturile și istoria sunt în acord. Grecii au dominat lumea din 331 î.Hr. până în 168 î.Hr., când aceștia au fost înfrânți de monarhia de fier a Romei.

În timpul domniei cezarilor, s-a născut Isus. Un guvernator roman L-a judecat și soldații romani L-au crucificat. Romanii au stăpânit din 168 î.Hr. până în aproximativ 351 d.Hr. Patru metale:

aur, argint, aramă și fier. Patru imperii: Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. A existat oare o a cincea putere care să înfrângă Roma? A fost oare cucerită Roma de o altă putere politică mai însemnată? Cu siguranță că nu. Roma a fost invadată de triburile barbare germanice din Nord. Ascultă aceste cuvinte remarcabile ale profeției: „Și, după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită” (Daniel 2:41).

Istoria a venit pe urma profeției asemenea unui constructor care pune în execuție planurile arhitectului. Imperiul Roman s-a divizat și a rămas divizat până astăzi. Profeția continuă cu semnificativele cuvinte: „Dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (v. 43). Prețiși conducători ai lumii au încercat să reînvie Imperiul Roman.

Fiecare secol trecut a marcat împlinirea acestei profeții antice. Carol cel Mare, Carol al V-lea, Napoleon, kaizerul Wilhelm, Hitler, Mussolini și Stalin, cu toții au încercat să unească Europa fie prin legături de căsătorie, fie prin acțiuni politice. Națiunile independente ale Europei vorbesc în mod elocvent despre faptul că Dumnezeu controlează lucrurile și stabilește destinul popoarelor. Profeția atinge punctul culminant în Daniel 2:44 – „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată.”

Potrivit cu această profeție remarcabilă, următorul eveniment aflat în programul Cerului este Isus Hristos, Stâncă veacurilor. Această Stâncă desprinsă fără ajutorul vreunei mâini omenești Își va stabili Împărăția cea veșnică. Împărățiile acestui pământ sunt vremelnice. Împărăția lui Dumnezeu va rămâne veșnic. Stăpânirea împăraților pământeni este scurtă. Domnia lui Isus este veșnică. Profețiile din Daniel și din Apocalipsa conturează un eveniment glorios care se arată la orizont – revenirea Domnului Isus Hristos.

Fiecare profeție succesivă din cele 12 capitole din Daniel repetă tema centrală a capitolelor anterioare, dezvoltând-o. Reluarea și amplificarea sunt căile lui Dumnezeu pentru a ne ajuta să înțelegem adevărata semnificație a profeției.

Profeția repetă și dezvoltă

În Daniel 2, Dumnezeu folosește simbolul celor patru metale pentru a descrie patru imperii puternice. În Daniel 7, Dumnezeu folosește simbolul celor patru animale sălbatice pentru a descrie aceleași patru imperii. În Daniel 2, al patrulea metal, fierul, are zece degete. În Daniel 7, cea de-a patra fiară are zece coarne. Animalele pe care Dumnezeu le-a ales pentru a simboliza aceste națiuni corespund descrierii fiecăreia dintre națiuni. Încă o dată, noi nu trebuie să ghicim semnificația acestui simbolism profetic. Același Dumnezeu care a revelat profeția o și explică. Potrivit cu Daniel 7:17, „Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.” Un împărat semnifică împărăția sa. Faptul că fiecare fiară din Daniel 7 reprezintă o împărăție este exprimat clar în versetul 23: „Fiara a patra este a patra împărăție care se va ridica pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte.” Într-o viziune magnifică, Dumnezeu prezintă aceste animale feroase ieșind din mare într-o noapte furtunoasă, băntuită de vânturi puternice.

În profeția biblică, marea sau apele reprezintă popoarele (Apocalipsa 17:15). Vântul reprezintă distrugere, devastare, dezastru (Ieremia 49:36,37). Profeția din Daniel prezice ridicarea națiunilor în mijlocul conflictelor de război și al tulburării.

Prima fiară, leul cu aripi de vultur (Daniel 7:4), corespunde foarte bine cu descrierea Babilonului. Arheologii au descoperit „leul cu aripi de vultur” ca simbol încastrat în zidurile faimoasei porți a

zeiței Iștar din Babilon și pe monedele recuperate din ruinele Babilonului.

Mezii și perșii corespund descrierii comportamentului necruțător al unui urs care are trei coaste însângerate în gură (v. 5). Este foarte interesant de reținut că mezii și perșii, pentru a putea să se impună în Orientul Mijlociu, au trebuit să cucerească trei popoare, Babilonul, Lidia și Egiptul. Exact așa cum descrie profeția că ursul a devorat trei coaste.

Rapiditatea cuceririlor lui Alexandru cel Mare este reprezentată grafic prin simbolul unui leopard cu aripi (v. 6). Această a treia fiară, leopardul, are patru capete. De ce? Atunci când Alexandru a murit, cei patru generali ai săi au preluat imperiul. În mijlocul conflictelor și al intrigilor politice, Casandru, Lisimac, Ptolemeu și Seleuc au împărțit între ei teritoriul Imperiului Grec. Cea de-a patra fiară este descrisă ca fiind foarte fioroasă și având o putere uimitoare, cu dinți uriași de fier (v. 7). Statuia din Daniel 2 are zece degete. Fiara cea „grozav de înspăimântătoare” din Daniel 7 are zece coarne (v. 8). Cele zece degete, ca și cele zece coarne, simbolizează părțile separate ale Imperiului Roman. În acest moment al profeției, Dumnezeu introduce un element cu totul nou.

Până acum, puterile politice au tot încercat să uzurpe poziția deținută de Dumnezeu ca Acela care domnește cu adevărat peste acest pământ. În Daniel 7:8, puterea unui „corn mic”, o putere care începe modest, dar este catapultată curând să preia stăpânirea întregii lumi, crește tăcută din Imperiul Roman.

Așa cum spune profeția, această putere are „ochi ca ochii de om” (v. 8). În Biblie, ochii constituie simbolul înțelepciunii și inteligenței (Efeseni 1:18). Autoritatea acestei puteri este umană, nu divină. Ea se bazează pe înțelepciunea umană, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă, „a aruncat adevărul la pământ” (Daniel 8:12).

Această putere „va rosti vorbe de hulă”, „va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25). Această putere a cornului mic „se va deosebi de toate celelalte” (v. 23) puteri politice menționate în acest capitol.

Profeția indică faptul că această putere este religioasă, nu politică (v. 24, 25). În Evul Mediu s-a ridicat un sistem politico-religios fals care a încercat să uzurpe autoritatea lui Dumnezeu, schimbând legea Lui. Răspunsul lui Dumnezeu la această provocare a cornului mic este judecata Sa finală (v. 21, 22).

Judecata finală a lui Dumnezeu Îl confirmă pe Domnul nostru conducător de drept al universului. La judecată, toate lucrurile sunt așezate la locul lor. Stăpânitorii pământești au încercat să uzurpe locul lui Hristos, dar, la judecata finală, Hristos este reconfirmat în poziția de stăpân peste această planetă. Niciun conducător politic sau religios nu poate rivaliza cu El.

Toate profețiile lui Daniel se sfârșesc în același punct – întemeierea Împărăției eterne a lui Dumnezeu. Ascultă ce spune pe un ton triumfător ultimul verset din această uimitoare profeție:

„Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” (v. 26, 27).

În timp ce toate imperiile se prăbușesc, Împărăția lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna. Toate profețiile lui Daniel au o temă centrală. Ele au un singur punct central foarte clar – triumful Împărăției veșnice a lui Dumnezeu la întoarcerea Domnului nostru. Acest lucru este valabil în dreptul tuturor celor patru lanțuri profetice din Daniel 2, 7, 8 și 11. Profețiile din Daniel și din Apocalipsa prezintă triumful lui Hristos asupra tuturor forțelor infernului. Atunci când El va veni din nou cu putere, slavă și măreție,

toate imperiile acestei lumi vor trece în mâna Domnului nostru. Venirea Domnului nostru este punctul culminant al istoriei. Aceasta este triumful Împărăției lui Dumnezeu asupra tuturor forțelor întinericului. Acesta este punctul culminant al marii lupte dintre bine și rău.

Triumful lui Hristos în profețiile din Apocalipsa

Bătrânul apostol Ioan, prizonier pe o insulă stâncoasă și golașă, scrie plin de bucurie: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7). Despărțit de familie, de prieteni și de frații de credință, Ioan tânjea după Cineva pe care sufletul lui Îl iubea. Ioan se topea de dor după zilele acelea când va putea să cânte împreună cu răscumpărații din toate timpurile: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13). Aceasta este vederea de ansamblu asupra profeției.

Profețiile din Daniel și din Apocalipsa nu se concentrează în primul rând pe simboluri criptice, pe animale însetate de sânge, balauri înspăimântători și semnul antihristului. Ele vorbesc despre punctul culminant al tuturor lucrurilor. Vorbesc despre Isus și despre Împărăția Sa veșnică. În Apocalipsa 7, Ioan privește, dincolo de toate necazurile care vin pe pământ, la această scenă magnifică. „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui” (v. 15).

Există adânc în noi un vid care poartă forma lui Dumnezeu și care nu poate fi umplut niciodată, ci doar atunci când Dumnezeu îl umple. Inimile noastre strigă după apropierea de Creator. Noi ne

topim de dor după Dumnezeu. Din ziua în care Adam și Eva au păcătuit, omenirea a început să trăiască un simțământ de pierdere, un gol lăuntric. Singurul lucru care poate umple acest gol imens este realitatea prezenței lui Dumnezeu. Când Se va întoarce Isus, această dorință profundă va fi împlinită. Atunci va fi reinstaurată Împărăția lui Dumnezeu. Întregul univers va fi numai o cântare. Nici vorbă de liniște sau de tăcere la acest eveniment. Este încoronarea unui rege! Întregul univers va exulta!

Profeția din Apocalipsa despre cele șapte trâmbițe se încheie cu următoarele cuvinte: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

Alături de profețiile din Daniel, profețiile din Apocalipsa descriu grafic distrugerea tuturor forțelor răului la venirea Domnului nostru. În Apocalipsa 14:19,20, Ioan ilustrează cum „seceră” lui Dumnezeu distruge întregul păcat și pe păcătoși. În triumful plin de slavă al venirii Domnului nostru, prezentat în Apocalipsa 19, Ioan vede cerul deschizându-se. Isus Hristos este simbolizat printr-un general biruitor care se întoarce călare pe un cal alb. Toate forțele răului care Îi stau în cale sunt distruse. Puterile iadului care s-au luptat împotriva împărăției Sale sunt sortite pieirii. „Fiara” și „prorocul mincinos” „au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19:20). Isus este preamărit ca „Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor” (v. 16).

În Apocalipsa 20, Ioan descrie pământul pustiu, cu Satana legat și păcătoșii nimiciți pentru o mie de ani (v. 1-3). În timpul acestei mii de ani, pe care unii cercetători ai Bibliei o numesc „mileniu”, răscumpărații – sau mântuiții –, care au fost luați să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, la venirea Sa (Ioan 14:1-3; 1 Tesaloniceni 4:16,17), domnesc cu Isus în ceruri (Apocalipsa 20:4). Când sunt deschise cărțile cerului, mântuiții pot vedea în mod clar că iubirea

lui Dumnezeu a făcut tot ce este posibil pentru salvarea fiecărei persoane în parte.

La sfârșitul celor o mie de ani, sfânta cetate este coborâtă din cer pe pământ. Morții cei nelegiuți sunt înviați. Satana conduce aceste legiuni ale celor pierduți în ultimul atac asupra cetății sfinte (v. 5, 7, 8). Focul purificator al prezenței lui Dumnezeu coboară din cer și mistuie păcatul și păcătoșii pentru totdeauna. Sfințenia lui Dumnezeu purifică pământul.

Ioan descrie în următoarele cuvinte această scenă aproape copleșitoare, magistrală, care îți taie respirația:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut»” (Apocalipsa 21:1-4).

Ce speranță! Ce final! Ce imagine strălucitoare a zilei de mâine! Dincolo de dezamăgirile, tristețea și lacrimile noastre, Isus va reveni. Dincolo de dezastre și nenorocire, Isus va veni ca Împărat al împăraților. Va veni ca Domn al domnilor. Va veni ca Biruitor atotputernic. El va veni să domnească veșnic și întreaga lume va ști acest lucru.

ÎNTÂMPINĂ VIITORUL CU MAI MULTĂ ÎNCREDERE

În una dintre predicile sale, Billy Graham a povestit o întâmplare uimitoare despre strălucitul savant Albert Einstein. Se pare că Einstein călătorea cu trenul prin Europa și a venit conductorul să-l întrebe de bilet. Einstein a început să-și cotrobăie prin catrafuse, s-a căutat prin buzunare, în portmoneu, dar toate încercările sale n-au avut niciun rezultat. Pur și simplu nu-și găsea biletul.

Atunci, conductorul a spus simplu: „Știu cine sunteți; nu vă faceți probleme. Știu că aveți biletul pe undeva.” Apoi s-a îndepărtat pe culoar. Când a privit înapoi, l-a văzut pe Einstein aplecat pe genunchi căutându-și frenetic biletul pe sub banchetă. Vestitul savant părea teribil de disperat că nu-l putea găsi.

Încercând să îndulcească situația, conductorul a spus din nou: „Domnule Einstein, eu știu cine sunteți. Nu vă mai faceți probleme.” Einstein a răspuns: „Și eu știu cine sunt, dar nu știu încotro merg.”

Această frază reflectă gândirea a milioane de oameni din această lume. Ei nu au nici cea mai mică idee încotro se îndreaptă lucrurile. În cel mai fericit caz, au o părere vagă și nedefinită cu privire la viitor. Tânjesc după speranță pentru dincolo de mâine. Marea speranță a

revenirii Domnului nostru dă un scop vieții noastre de astăzi. Putem trăi o viață plină de bucurie și speranță pentru că știm cum se sfârșeste povestea.

Cineva a spus foarte bine că „viața nu are nicio valoare dacă nu te concentrezi pe ceva de valoare”. Nu poate fi altceva de mai mare valoare decât cunoașterea lui Hristos și faptul de a avea speranța arzătoare în suflet că El Se întoarce curând.

Dincolo de disperare

Am fost dintotdeauna fascinat de disperarea sfâșietoare din inscripțiile din catacombele de-a lungul căii Apia, chiar la marginea Romei. Îți aduci aminte că apostolul Pavel a fost purtat de-a lungul căii Apia când a fost adus de autoritățile romane ca deținut la Roma. Probabil că și-a dat seama și el de disperarea populației păgâne a Romei, care își pierduse speranța cu privire la viitor.

Iată mai jos două dintre aceste inscripții:

„N-am existat, am devenit, nu mai exist, nu-mi pasă.”

„Mănâncă, bea, distrează-te, apoi vino lângă mine.”

Descriind viața, scepticul Bertrand Russell spune următoarele: „Stăm pe malul unui ocean și strigăm în nopțe și deșertăciune. Se aude câteodată glasul cuiva care se înecă, dar, în clipa următoare, liniștea devine din nou stăpână. Lumea mi se pare chiar îngrozitoare, iar nefericirea celor mai mulți oameni este foarte mare și stau câteodată și mă întreb cum de o mai pot toți îndura.”

Ce lipsă de speranță, ce disperare, câtă absență acută a rostului! Din nou spun, dacă nu ai ceva de valoare pentru care să trăiești, ceva mai mult decât tine însuși, o speranță pentru mâine, un scop suprem, viața are puțină valoare. În confruntarea cu ironia, batjo-

cura și necredința, apostolul Petru prezintă scopul atotmistuitor al vieții. El îl exprimă în aceste cuvinte:

„Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă, caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări, ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri” (2 Petru 3:1,2).

Iată ceva semnificativ aici! Unii oameni sunt tot timpul în căutarea unui adevăr nou, nemaiauzit, care să dezlege misterul viitorului. Ei caută să descopere cine știe ce viziuni care să le confere o înțelegere divină cu privire la ce urmează să se întâmple. Milioane de oameni caută răspunsuri, îndreptându-se către metafizică, misticii răsăriteni sau inițiații New Age. Încearcă permanent să descopere anumite chei mistice, ca să înțeleagă destinul lumii. Au acea dorință nepotolită să găsească adevărul despre viitor.

Petru spune pur și simplu că avem nevoie nu de ceva foarte nou, nu de un adevăr surprinzător, ci de o repetare a adevărilor veșnice ale Scripturii, pe care noi prea adesea le neglijăm.

Mesajul de speranță al Bibliei

Sunt anumite adevăruri ale Bibliei care au nevoie să fie repetate iar și iar și niciodată să nu fie trecute în plan secund, în favoarea noutăților. Ele sunt descoperiri veșnice ale planului lui Dumnezeu cu privire la viitorul acestei planete. Predicțiile profeților biblici au traversat neabătute veacurile. Noi putem avea încredere în prezicerile lor cu privire la viitor. Deși profeția biblică vestește venirea unui timp de strâmtorare, dincolo de acest timp de încercare Cuvântul Domnului transmite că o lume nouă strălucitoare va înlocui această planetă poluată de păcat.

Grecii vorbeau despre „un timp care șterge lucrurile”, ca și când mintea ar fi o tăbliță de scris, iar timpul, buretele de șters. Trecerea timpului ne face adesea să uităm adevărurile veșnice ale generației trecute. Tocmai din acest motiv, de-a lungul Scripturii marile adevăruri sunt repetate mereu, ca să le uităm mai puțin. Noi nu avem nevoie de ceva nou, ci mai degrabă să ne aducem aminte adevărurile vechi ale Scripturii, care conferă rost și scop vieții tuturor.

Apostolul Petru continuă în versetele 3 și 4. El ne încurajează pe fiecare să ținem cont „că în zilele din urmă vor veni batjocoritori (...) care vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.»” În a doua epistolă a lui Petru, în capitolul 3, apare cuvântul „făgăduință” de trei ori. Îl putem găsi în versetul 4 și în versetul 9. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui” și, din nou, în versetul 13: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.”

De trei ori Petru folosește cuvântul „făgăduință” pentru a le descrie certitudinea revenirii Domnului nostru tuturor credincioșilor răspândiți prin toată Asia. Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure. Ele au trecut proba timpului. Sunt demne de încredere. Isus a exprimat foarte clar acest lucru în predica Sa despre sfârșitul veacului, din Matei 24. După ce enumeră semnele revenirii Sale, care includ războaie și conflicte internaționale, foamete și dezastre naturale, creșterea criminalității și a terorismului, opresiune religioasă, pe de-o parte, și răspândirea rapidă a Evangheliei până la marginile pământului, pe de altă parte, Hristos declară: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35).

A doua venire a lui Hristos nu se bazează pe o speculație ieftină. Nu are ca temei o dorință umană deșartă sau o filosofie omenească. Ci este întemeiată pe promisiunea neschimbătoare, credibilă și sigură a Cuvântului lui Dumnezeu. A doua venire a lui Hristos trans-

mite adevărul colosal că întreaga istorie se îndreaptă către un punct culminant glorios, o destinație finală, că viața se îndreaptă spre un punct, că-L vom întâlni pe Acela care are răspunsul suprem la toate problemele vieții. Fără o asemenea convingere, puțin altceva a mai rămas pentru care să merite să trăiești.

O promisiune este o declarație, o asigurare că cineva va face un lucru sau îl va determina să se întâmple. Ea este un angajament, o obligație, un jurământ, un contract, o garanție sau un legământ. O promisiune are valoarea celui care o face și nu poate exista nicio altă autoritate mai înaltă decât Cuvântul lui Dumnezeu și nici un mai mare Promițător decât Isus Însuși.

Promisiunile revenirii lui Hristos

În paginile Scripturii, Hristos a promis că va reveni. Făgăduințele întoarcerii Lui răzbat prin întreaga Scriptură. Cineva a identificat 1.500 de pasaje biblice care se referă la a doua venire a lui Hristos. Revenirea lui Hristos este menționată o dată la fiecare 25 de versete din Noul Testament și în 23 dintre cele 27 de cărți ale sale. La fiecare profeție din Vechiul Testament cu privire la prima venire a lui Hristos există câte opt profeții despre a doua venire a Domnului nostru. Iată în continuare câteva pasaje biblice care au străbătut veacurile, arătând că Isus va reveni.

Unul dintre cei dintâi profeți care au proclamat slava celei de-a doua veniri a lui Isus a fost Enoh. El a fost atât de apropiat de Dumnezeu, încât Biblia spune că „umbla” cu Dumnezeu și apoi a fost luat la cer fără să vadă moartea. Un băiețel care descrie ce s-a întâmplat cu Enoh spune astfel: „Enoh și Dumnezeu obișnuiau să se plimbe mult împreună. Într-o zi, ei au ajuns mai aproape de casa lui Dumnezeu decât de casa lui Enoh, așa că Dumnezeu a zis: «Enoh, suntem mai

aproape de casa Mea decât de casa ta. De ce nu vii acasă la Mine?»” Enoh credea că, într-o zi, noi toți vom merge acasă la Dumnezeu. Vorbind despre predicțiile lui Enoh, scriitorul Iuda din Noul Testament spune:

„A prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»” (Iuda 14).

Cu o mie de ani înainte de prima venire a lui Isus, psalmistul David a prevăzut nu numai că Isus avea să vină la un moment dat să moară pentru păcatele omenirii, ci și că va veni din nou să ne ia acasă.

David declară: „Dumnezeul nostru vine și nu tace” (Psalmii 50:3).

La rândul său, profetul Isaia ne încurajează prin următoarele cuvinte: „Spuneți celor slabi de inimă: «Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul nostru, răzbunarea va veni (...) și vă va mântui»” (Isaia 35:4).

Țefania este unul dintre numeroșii profeți ai Vechiului Testament ale căror scrieri răsună de certitudinea revenirii Domnului nostru. „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare!” (Țefania 1:14).

În unul dintre cele mai uimitoare pasaje din Scripturi care se referă la revenirea Domnului nostru, apostolul Pavel spune: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16,17).

Mesajul preponderent al tuturor profețiilor biblice este Isus, care a promis că Se va întoarce.

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce

Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Apoi El adaugă: „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Matei 16:27).

Întoarcerea Domnului nostru nu este o speculație ieftină, este o realitate. Este tot atât de certă ca promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu. Hristos Și-a dat cuvântul că Se va întoarce. El nu mai poate de dor să vină și să ne ia acasă. El te dorește, vrea să fii cu El mai mult decât ți-ai putea imagina. Nimic nu este mai important pentru Isus decât salvarea noastră veșnică.

Batjocoritorii din zilele de pe urmă

Sunt anumiți necredincioși care consideră că venirea lui Isus este un basm. Ei o văd ca pe un mit sau o plăsmuire a unei imaginații hiperactive. Pentru ei, aceasta este o speranță deșartă sau o poveste ieftină. Lucrul de care aceștia nu-și dau seama este că profeția biblică descrie starea lor. Te rog să reții ce spun scepticii atunci când întreabă, lipsiți de credință: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii” (2 Petru 3:4).

Cu alte cuvinte, nu există nicio schimbare semnificativă în istoria lumii, de la începutul ei. Lucrurile s-au întâmplat în virtutea unei uniformități continue. În cazul acesta, Petru face o observație șocantă: „Căci în adins se fac că nu știu” (v. 5).

O altă traducere a Bibliei (din limba engleză, n.tr.) redă astfel acest text: „Căci ei sunt neștiutori cu bună știință” (KJV). Una este să nu știi ceva, altceva este să fii „neștiutor cu bună știință”.

Acești oameni au avut faptele înaintea ochilor, dar au ironizat evidențele și au negat veridicitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Erau blocați în propriile opinii și nu voiau să se schimbe. Erau hotărâți în anumite privințe și, în ciuda dovezilor clare ale inspirației, nu voiau să-și schimbe sistemul de gândire sau să renunțe la obiceiurile îndelung îndrăgite.

Isus a făcut următoarea declarație cu privire la înțelegerea adevărului: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu” (Ioan 7:17). Înțelegerea voinței lui Dumnezeu este o chestiune care ține atât de inimă, cât și de minte. Dumnezeu Își descoperă adevărul celor care doresc să urmeze adevărul.

De unde poți să-ți dai seama că ești consacrat fără rezerve lui Dumnezeu? Putem cânta foarte ușor cuvintele: „Lui jertfesc azi tot”, dar ce înseamnă să jertfim tot? Dacă nu mai este nimic în viața mea la care să nu fiu dispus să renunț, în cazul în care El îmi descoperă acest lucru, atunci pot fi sigur că sunt cu totul consacrat lui Dumnezeu.

Petru enumeră trei acțiuni ale lui Dumnezeu care dovedesc că batjocoritorii greșesc atunci când susțin cu tărie că „toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii” (2 Petru 3:4).

1. Dumnezeu a creat lumea la început prin cuvântul Său (v. 5).
2. Dumnezeu a distrus lumea antediluviană prin cuvântul Său (v. 6).
3. Dumnezeu ține în ființă lumea actuală prin cuvântul Său (v. 7).

Întrebările pe care mulți oameni și le pun adesea sunt: „De ce n-a venit Isus încă? De ce Își întârzie venirea?” Apostolul Petru ne dă răspunsul la această întrebare și ne oferă logica întârzierii reveni-

rîi lui Hristos. Cu siguranță că Dumnezeu nu Și-a uitat promisiunea pe care a făcut-o.

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:8,9).

Apostolul face această remarcă-cheie. Perspectiva lui Dumnezeu și perspectiva noastră asupra timpului diferă în mod dramatic. Pentru Dumnezeu, timpul este întotdeauna veșnic prezent. Trecutul și viitorul sunt tot atât de vii, de reale înaintea lui Dumnezeu precum este prezentul înaintea noastră. Ceea ce ni se pare nouă îndelungat pentru Dumnezeu este doar o fracțiune de secundă. Inima iubitoare a lui Dumnezeu se topește de dor ca toți oamenii să fie mântuiți. El așteaptă cu răbdare ca Evanghelia să fie propovăduită până la marginile pământului, astfel încât oricine să poată avea ocazia de a răspunde la harul Său, de a fi iertat, de a trăi „viața cea nouă” pe care o dă El și apoi a fi gata pentru revenirea Sa.

Apoi, apostolul adaugă această glorioasă asigurare: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă (...) ?” (v. 10, 11)

„Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi?” Iată o formulare fascinantă. Aceasta înseamnă literal: „Din ce țară veniți voi?” Cu alte cuvinte, Petru vrea să zică: „Dacă ești creștin, ești cetățean al cerului. Tu ești străin și călător pe pământ. Tu ești un copil al Regelui. Ești ambasador al lui Isus Hristos și trebuie să te comporți ca un cetățean al cerului.”

Iată trei adevăruri eterne ale Scripturii:

1. Dumnezeu Își dorește enorm ca întreaga omenire să fie salvată. El suferă îndelung. Așteaptă cu răbdare ca Evanghelia să fie răspândită până la marginile pământului (Matei 24:14). Nu există nimic pe care Dumnezeu să nu-l fi făcut ca să te salveze. Cel mai important lucru pentru Dumnezeu este ca tu să-ți petreci veșnicia cu El. A dat cel mai prețios dar al cerului, pe Isus, ca să te mântuiască. Moartea lui Hristos pe cruce este pentru tine. Iertarea lui Hristos poate fi a ta. Puterea lui Hristos îți poate schimba viața.
2. Dumnezeu așteaptă cu răbdare să ne pocăim, să creștem în har și să reflectăm chipul Său în fața lumii aflate în așteptare și înaintea universului care ne privește. El acționează în mod activ prin intermediul Duhului Său Sfânt ca să-Și împlinească misiunea zilelor finale ale istoriei, aceea de proclamare a mesajului Său de dragoste, prin intermediul poporului Său, până la marginile pământului. El abia așteaptă să fii un martor al harului și al iubirii Sale pentru oamenii din jurul tău, astfel încât aceștia să fie pregătiți pentru întoarcerea Lui în curând.
3. Dreptatea lui Dumnezeu cere ca păcatul să fie rezolvat cât mai curând. Nu trebuie permis ca el să continue la infinit. Când păcatul va atinge o anumită limită, Isus va spune „S-a sfârșit!”. Atunci când nivelul păcatelor cumulate va atinge un anumit prag știut numai de Dumnezeu, El va spune: „Doamnelor și domnilor, este ora închiderii!”

Când a scris cartea *World Aflame* (Lumea în flăcări), se spune că Billy Graham i-a dat primul capitol soției sale, Ruth, să se uite

peste el. Ea s-a așezat în liniște și a citit reductibila descriere a stării actuale a lumii, apoi și-a ridicat privirea și a spus: „Billy, dacă Hristos nu vine curând, va trebui să învie Sodoma și Gomora și să le ceară scuze, fiindcă generația actuală este cu siguranță mai păcătoasă decât generația aceea.” Cetățile Sodoma și Gomora au depășit punctul după care nu mai exista întoarcere. Dumnezeu a distrus aceste cetăți nelegiuite din câmpie cu o flacără puternică din cer.

Civilizația din vremea lui Noe a depășit de asemenea punctul critic. Oamenii au respins avertizarea venită din cer prin Noe, și Dumnezeu a distrus acea lume prin potop.

Imperiul Babilonian sub împăratul Belșatar a atins punctul culminant. Degetul lui Dumnezeu a scris o condamnare fără drept de apel pe peretele sălii de ospăț, în timpul nopții de revoltă și dezmăț: „Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt (...), ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor” (Daniel 5:26,27).

Nu răul va avea ultimul cuvânt, ci Dumnezeu. Nelegiuirea nu se va prelungi la infinit. Păcatul nu va stăpâni veșnic. Isus promite că vine din nou.

Apropiindu-se de încheierea celei de-a doua sa epistole, apostolul Petru exprimă această promisiune plină de asigurare: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13).

Cerințele pentru a putea intra în această nouă societate nu sunt altele mai joase decât neprihănirea, sfințenia și nevinovăția.

Cine este destul de neprihănit pentru a putea sta înaintea unui Dumnezeu neprihănit?

Cine este destul de sfânt pentru a sta înaintea unui Dumnezeu sfânt?

Cine este singurul fără păcat care poate sta înaintea unui Dumnezeu fără păcat?

Apostolul Petru ne transmite acest adevăr etern: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru noi! Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi” (1 Petru 1:3-5).

Noi ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu prin intermediul lui Hristos. El este neprihănirea noastră.

Tot ceea ce noi nu suntem este El.

Tot ceea ce avem nevoie se află în El.

Hristos ne îndreptățește – noi stăm, prin intermediul Lui, înaintea lui Dumnezeu ca și când nu am fi păcătuit niciodată.

Hristos ne sfințește – dacă Îi dăm voie, ne va face ceea ce dorește El să fim.

El acționează în inimile noastre ca să ne schimbe – să ne aducă în starea de la început. Prin intermediul lui Hristos, noi suntem acceptați ca fii și fiice ale Sale. Pe măsură ce creștem zilnic în har, devenim tot mai asemănători cu Cel pe care Îl admirăm.

El este neprihănirea noastră. Cel fără păcat a murit de moartea pe care o meritam noi, astfel încât noi să putem trăi viața pe care o merită El. Prin intermediul lui Hristos, noi ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu ca și când nu am fi păcătuit niciodată.

Cel care va domni într-o zi pe tronul universului dorește cu ardore să domnească în inimile noastre în așa fel încât noi să putem domni cu El în veșnicie.

El așteaptă cu răbdare, în dragoste, ca fiecare dintre noi să ne deschidem inima harului Său transformator, prin care să fim gata pentru revenirea Sa în curând.

Gata pentru întoarcerea Sa

Sir Ernest Shackleton, un explorator britanic născut în Irlanda, a făcut numeroase expediții în Antarctica, în primii ani ai secolului al XX-lea. În una dintre acestea l-a lovit nenorocirea când nava sa, *Endurance*, a fost strivită de ghețuri. El și echipajul au plutit în derivă pe o limbă de gheață timp de o lună, până când au ajuns pe Insula Elefantului.

Văzând că oamenii săi se află în buza dezastrului, Shackleton a format un echipaj din cinci oameni și a pornit în fruntea lor pe apă. Au urcat într-o barcă de salvare de șapte metri lungime și au navigat spre insula Georgia de Sud. După 16 zile de la plecare au ajuns pe insulă, apoi au trebuit să străbată pe jos, prin nămeți, un șir de munți înghețați și acoperiți de zăpadă, croind cărări acolo unde nu erau, la temperaturi extrem de scăzute, pentru a ajunge la un mic sat de vânători de balene. Acolo au făcut rost de un vas cu care să-și salveze echipajul, ai cărui membri au supraviețuit toți urgiei. Niciunul dintre ei nu a pierit în infernul de gheață. Lordul Shackleton a lipsit câteva luni, dar oamenii lăsați pe Insula Elefantului nu și-au pierdut niciodată speranța.

Condițiile polare i-au întârziat întoarcerea. De trei ori a încercat să ajungă la ei, dar marea era înghețată și a fost imposibil să ajungă la Insula Elefantului. Culoarele de navigație erau blocate de gheață. În cele din urmă, a dibuit un culoar printre sloiuri.

Conducându-și mica ambarcațiune spre insulă, el a fost încântat să constate nu numai că toți oamenii supraviețuiseră, dar erau pregătiți de îmbarcare. Curând se aflau cu toții în siguranță pe drumul spre casă.

După ce a trecut entuziasmul reîntâlnirii, Shackleton i-a întrebat cum s-a făcut că erau gata să se îmbarce atât de prompt. Întărirea ar fi putut face ca marea să înghețe la loc și să-i condamne la

moarte pe acea insulă nelocuită și înghețată. Ei au povestit că șeful lor își împacheta în fiecare dimineață sacul de dormit și spunea: „Băieți, pregătiți-vă toate lucrurile; astăzi se întoarce căpitanul.”

În acele condiții teribile, acești exploratori naufragați pe o insulă pustie, împresurați de gheață și cu puține șanse de eliberare, nu și-au pierdut niciodată speranța. Ei au fost ținuți în viață de speranță. Au fost inspirați de speranță. Au fost motivați de speranță. Au supraviețuit datorită speranței. Obosiți, înfrigurați, înghețați, flămânzi, izolați pe un petic de pământ în mijlocul Antarcticii, ei au rămas agățați de speranță. Au crezut că Ernest Shackleton se va întoarce și s-au pregătit în fiecare zi ca și când s-ar întoarce în acea zi.

Și noi suntem izolați pe această insulă în spațiu care călătorește cu peste 100.000 de kilometri pe oră prin cosmos, înconjurați de terorism, dezastre naturale, crime, violență, imoralitate, dar avem această speranță arzând în inimile noastre. Această speranță ne inspiră gândurile și ne încurajează sufletele. Această speranță ne ridică și ne ține în picioare zi după zi, în fața bucuriilor și a necazurilor din viața noastră. Avem această speranță că eliberarea este pe drum. Această speranță că Isus vine din nou. Această speranță că salvarea este aproape. Această speranță că într-o zi vom părăsi această planetă poluată de păcat și răzvrătire și ne vom îndrepta spre casă cu Isus, pentru a trăi cu El în veșnicie.

Singura cale de a fi gata pentru apropiata revenire a lui Isus este să luăm hotărârea înțeleaptă de a-I oferi controlul complet asupra vieții noastre astăzi, mâine și în veci de veci.

GATA PENTRU ÎNTOARCEREA LUI

Ai observat cum uită câteodată copiii? Ca băiat de 10 sau 11 ani aveam dificultăți să-mi aduc aminte lucruri elementare. Mama obișnuia să mă întrebe:

- Mark, ți-ai făcut patul?
- O, mamă! Îmi pare rău, am uitat, îi răspundeam.
- Mark, ți-ai făcut curat în cameră?
- O, mamă! Îmi pare rău, am uitat.
- Mark, ai dus gunoiul astăzi?
- O, mamă! Îmi pare rău, am uitat.

Zâmbind, ea obișnuia să spună:

– Mark, dacă mai uiți o singură dată, am să-ți leg o panglică roșie de deget ca să-ți aduci aminte.

Uneori uităm anumite lucruri care sunt importante și avem nevoie de o panglică roșie simbolică legată de deget pentru a ne aduce aminte. Avem nevoie de o reamintire a lucrurilor semnificative. Avem nevoie de cineva care să ne ajute să ne aducem aminte lucrurile care contează cu adevărat pentru viață. Este ușor de trecut cu vederea ceea ce contează cel mai mult. Lucrurile trecătoare le pot înăbuși pe cele veșnice. Aceasta nu este numai problema noastră. La

fel s-a întâmplat și în biserica primară. Credincioșii Noului Testament erau în pericolul de a uita promisiunea revenirii lui Hristos.

Apostolul Petru, cel care aduce aminte

Era probabil undeva în jurul anului 65 d.Hr. Petru era închis la Roma și condamnat la moarte de către împăratul Nero. El știa că sfârșitul îi era aproape. În mintea sa stăruia un singur lucru. O imagine dominantă îi cucerise imaginația. O singură temă îi umplea gândurile. Un singur adevăr le înghițise pe toate celelalte:

Hristos pe care Îl iubea, Hristos care l-a răscumpărat, Hristos care l-a primit, în ciuda eșecurilor personale, i-a dat harul de a continua lucrarea. Acest Isus avea să vină în putere și slavă. El se lepădase de Domnul de trei ori chiar în momentul în care Hristos avea cea mai mare nevoie de el. Dar Isus este Dumnezeuul celei de-a doua șanse.

Gândește-te și tu la momentele când L-ai părăsit, când L-ai decepționat, când I-ai frânt inima și când El te-a cuprins cu brațul Său și ți-a șoptit mereu atât de tandru: „Hai sus, continuă, să mergem împreună în această călătorie!”

Petru le-a scris credincioșilor risipiți prin Asia în primul secol, dar cuvintele sale continuă să răsună cu semnificație veșnică pe coridoarele timpului și vorbesc inimilor noastre acum și aici. El le-a scris credincioșilor care trăiau într-o lume reală, străduindu-se să mențină în centrul atenției lor lucrurile care contau cel mai mult. Apostolul spune: „De aceea voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți și sunteți tari în adevărul pe care îl aveți” (2 Petru 1:12).

Filosofii greci aveau o zicală care spunea cam așa: „Timpul mătură toate lucrurile.” Trecerea timpului induce tendința de a uita. Petru este preocupat de un singur lucru: să le aducă aminte credincioșilor că a doua venire a lui Hristos este o realitate.

În a doua sa scrisoare, chiar în debut, Petru discută despre certitudinea venirii lui Hristos. În al doilea capitol, apostolul folosește un ton de urgență pentru a le aduce aminte credincioșilor din primul secol realitatea venirii judecării. În ultimul capitol din această scurtă epistolă, Petru îi confruntă pe batjocoritori, căutând să combată mitul că Isus probabil nu o să mai vină. El enumeră motivele pentru care revenirea Sa întârzie și face un apel urgent la credincioșii din toate timpurile să fie pregătiți pentru revenirea Domnului.

Petru nu vorbește numai pentru generația sa, ci și pentru a noastră. El se adresează nu numai bisericii din primul secol, ci și bisericii din secolul al XXI-lea. El nu le vorbește numai credincioșilor răspândiți prin Asia, ci și credincioșilor adunați oriunde. El scrie să ne aducă aminte adevărul veșnic al revenirii Domnului nostru.

Este un fapt universal că e foarte ușor să fim absorbiți de provocările acestei vieți și să uităm că drumul nostru pe acest pământ va avea un sfârșit.

1. **Este foarte ușor să uităm** – fiindcă viața tinde să meargă mai departe în mod normal. Fluctuațiile vieții par să fie așa cum au fost dintotdeauna. Ne naștem. Trăim. Anii trec. Murim. Parcă-l văd pe apostolul Petru clătinând din cap și spunând: „Nu uitați niciodată: moartea nu este sfârșitul. Există o certitudine divină – Isus vine din nou.”
2. **Este foarte ușor să uităm** – fiindcă începem să ne complăcem, să devenim apatici, cu inima împărțită. Petru spune: „Ascultați-mă! Există o certitudine divină – Isus vine din nou.”

3. **Este foarte ușor să uităm** – fiindcă viața ne presează. Avem responsabilități familiale, presiuni financiare, îngrijorări cu privire la sănătate și o mie de alte surse de distragere a atenției. Petru spune: „Ascultați-mă! Există o certitudine divină – Isus vine din nou.”

Domnul vine, frate!

Cu mai mulți ani în urmă, un văr al regeratei regine Victoria, lordul Cecil, a fost convertit la Hristos. Viața sa a fost schimbată în mod dramatic. Acum el avea pasiunea arzătoare să-L împărtășească altora pe Hristos, care a făcut atâtea lucruri pentru el. Această unică dorință era să predice Evanghelia. El a călătorit în America de Nord și a petrecut mult timp în Canada. A transmis iubirea lui Hristos pe oriunde a umblat – în marile orașe, în sate izolate, printre fermieri, în zonele exploatărilor forestiere și în orașele liniștite de pe litoral.

Tot el a povestit că într-o zi trecea pe lângă casa unui om despre care știa că a fost cândva creștin, dar care acum se îndepărtase mult de Hristos. L-a văzut pe bărbat la grămada de lemne spărgând sârguincios butucii pentru soba din bucătărie. Știind că omul era un apostat, el, care fusese altădată un martor credincios al lui Hristos, Mântuitorul său, iar acum nu mai dădea pe la biserică, lordul Cecil s-a oprit și a strigat spre el: „Domnul vine, frate, Domnul vine!” Nu a mai spus nimic și și-a continuat drumul.

Avertismentul că Domnul vine curând și-a făcut drum spre sufletul acestui om. Aceste cuvinte au ajuns în străfundul ființei sale. Ca o sabie cu două tăișuri, i-au străpuns inima. Conștiința sa a început să se miște. Ele răsunau ca un ecou în mintea sa iarăși și iarăși. „Domnul vine!” Se pare că nu a mai putut să uite aceste cuvinte. Acest apel urgent de la slujitorul lui Dumnezeu, că veni-

rea Domnului este aproape, l-a impresionat atât de mult pe acest om, încât și-a reconsacrat viața lui Hristos și s-a întors la biserică. Trăind în lumina celei de-a doua veniri a lui Hristos, deciziile vor fi influențate și alegerile vor fi îndrumate – este un puternic imbold la o viață evlavioasă. Apostolul Petru a înțeles această realitate.

Bătrânul luptător al crucii, Petru, ajunsese la sfârșitul vieții. Puterea sa era pe sfârșite. El trecuse prin bătlie. Trupul îi era lovit, sfărtecat și plin de sânge. Acum cugeta la scurtimea vieții.

Omul lui Dumnezeu înaintat în vârstă simțea nevoia să vorbească. Nu mai putea să tacă. Avea de spus ceva de o importanță veșnică. Ascultați aceste cuvinte: „Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte, căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala dar ca, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte aceste lucruri” (2 Petru 1:13-15). Limbajul acesta este remarcabil. Cortul este o construcție pasageră. Acesta le amintea ascultătorilor creștini dintre iudei de pelerinajul israeliților prin pustie, când 40 de ani au locuit în corturi.

Rădăcina cuvântului „deces” din limba greacă este *exodus*. Ne aflăm cu toții într-un exod – o călătorie prin deșertul timpului, iar trupurile noastre sunt asemenea corturilor. Ca oameni ai credinței, suntem pelerini, trecând prin această lume pe drumul spre gloria revenirii lui Isus. Avem o destinație. Nu bâjbăim fără rost spre nicăieri.

Dacă viața ar merge la întâmplare, dacă nu am avea o destinație înaintea ochilor, dacă am fi eșuați și fără sens în univers, viața nu ar avea nicio semnificație reală.

Epitaful de pe un mormânt necreștin spune ceva de genul: „Nu am existat, apoi am existat, acum nu mai exist. Așa că mănâncă, bea și veselește-te, pentru că vei fi curând ca mine.”

Shakespeare a definit odată viața ca „o poveste spusă de un idiot, plină de zgomot și furie, fără nicio noimă”.

Cu ceva timp în urmă, ziarul din campusul unui colegiu a lansat un concurs pentru cea mai bună definiție a cuvântului „viață”. Iată propunerea câștigătoare: „Viața este penalitatea pe care o plătim pentru crima de a ne fi născut.”

Dacă nu ar exista nimic pentru care să trăiești, în afara extincției de la sfârșitul zilelor, viața nu ar avea decât prea puțină semnificație.

Dacă întreaga viață s-ar îndrepta spre non existența absolută, dacă timpul ar fi doar un moment zburător, dacă fiecare suflare ne-ar aduce mai aproape de anihilare, viața ar deveni o crudă saga de durere, suferință și nedreptate.

Dar bătrânul apostol a tras adânc în piept o gură de speranță. Lumina a străpuns prin întuneric. Isus vine din nou!

Petru își bazează această convingere pe două fapte de neclintit: „În adevăr, v-am făcut cunoscute puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui” (v. 16).

„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos” (v. 19).

Iată raționamentul lui Petru pentru certitudinea venirii lui Hristos:

1. **Gloria și maiestatea transfigurării.** Petru mai văzuse slava lui Hristos o dată. El văzuse maiestatea și puterea Lui pe Muntele Schimbării la Față. Această experiență montană a fost o reprezentare miniaturală a celei de a doua venituri a Domnului. În Hristos glorificat pe Muntele Schimbării la Față, Petru a văzut un simbol puternic al Domnului său glorificat care Se întoarce în slava Sa. Pe lângă schimbarea

la față, Petru declară că profeții de-a lungul timpului au trâmbițat solia celei de-a doua veniri a lui Hristos.

2. Cuvântul profetic vorbește:

- „A profetizat Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»” (Iuda 14).
- David declară: „Dumnezeul nostru vine și nu tace” (Psalmii 50:3).
- Isaia exclamă: „Cei izbăviți de Domnul (...) vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul” (Isaia 35:10).
- Daniel adaugă: „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 2:44).
- Ezechiel, Amos, Mica și Osea, cu toții proclamă acest lucru.
- În fiecare evanghelie, scriitorii Matei, Marcu, Luca și Ioan poartă această solie.
- Îngerii, la înălțarea lui Isus, au spus: „Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele 1:11).
- Isus Însuși afirmă acest adevăr etern, al cărui ecou străbate veacurile prin profeți. „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi

întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Iată ce spune Petru: „Să nu vă pierdeți speranța!” Aceasta este vocea profețiilor care răsună și stârnește ecouri de-a lungul veacurilor. Ei vestesc cu sunet de trâmbiță că Isus revine.

Unul dintre cele mai mari eșecuri este faptul de a nu reuși să înțelegi că viața pe această planetă nu va continua veșnic așa. Istoria nu este un ciclu nesfârșit de evenimente care se învârt spre nicăieri. Întreaga istorie se îndreaptă spre un eveniment mare, sublimând în venirea lui Hristos. Pe măsură ce trece timpul și a doua venire a lui Hristos este amânată, există tendința de a trăi ca și când venirea Sa este puțin lucru. Petru tratează acest subiect în capitolele 2 și 3 din cea de-a doua sa epistolă, reamintindu-ne de realitatea revenirii lui Hristos.

Venirea lui Hristos nu va fi amânată veșnic

În 2 Petru 2, apostolul se concentrează asupra realității venirii judecății, iar în capitolul 3 îi ia în primire pe batjocoritori și arată motivul întârzierii revenirii lui Hristos.

Fiecare verset este încărcat de semnificație, așa că începem cu: „Preaiubiților, aceasta este cea de-a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci” (2 Petru 3:1,2).

Petru nu-i lasă să uite. Acesta este unul din primele motive ale scrierii epistolei sale: să păstreze proaspătă în mintea lor a doua

venire. El continuă cu o aspră critică la adresa „batjocoritorilor” și avertizează împotriva învățătorilor falși.

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii»” (v. 3, 4).

Înțelegerea lui Petru este clară. Batjocoritorii pot batjocori. Ironicii pot ironiza. Zeflemeștii pot să ia în zeflemea. Cei îndoielnici se pot îndoi. Necredincioșii îl pot nega, dar nu pot schimba cu nicio iotă adevărul etern. Isus vine din nou și acest lucru dă un sens vieții întregi.

Rețineți cu atenție ce spune Petru: „Batjocoritorii vor trăi după poftele lor.”

Adesea, moralitatea pe care o avem ne determină convingerile. Ceea ce crezi îți influențează viața și modul în care trăiești îți orientează convingerile. Nenumărați bărbați și femei pun la îndoială adevărul divin din cauza unui păcat din viața lor personală. Dacă ai dubii despre un anumit adevăr divin, pune-ți aceste întrebări: Chiar nu înțeleg? Chiar am nevoie de mai multă cunoștință? Sau am un păcat cultivat îndelung, unele obiceiuri de viață prea înrădăcinate, unele comportamente sub semnul întrebării, unele atitudini egoiste profunde din cauza cărora nu vreau să cedez?

Uneori stagnăm în experiența noastră creștină nu din cauză că avem nevoie de mai multe cunoștințe, nu pentru că nu știm destule, nu pentru că avem nevoie de vreo nouă descoperire uimitoare, ci pentru că avem un păcat ascuns sau un obicei îndelung cultivat în taințele vieții noastre. Există atitudini și practici care nu se află în concordanță cu voința divină, care solicită o chirurgie spirituală și câteodată operația ar putea fi dureroasă.

De ce să nu-I cerem lui Dumnezeu să vorbească inimii noastre și să ne descopere atitudinile necurate, astfel ca, în numele lui Isus, să le punem capăt? Mă rog ca Duhul Sfânt să ne descopere păcatele favorite și să putem obține biruința asupra lor. Mă rog ca Duhul Sfânt să fie prezent cu atâta putere în viața noastră, încât să ne putem vedea păcatele, să le putem înfrânge și să devenim biruitori prin harul lui Hristos.

Există o definiție excelentă a sfințeniei, la care apostolul Petru îi cheamă pe oamenii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului: „Sfințenia este apartenența deplină la Dumnezeu; este supunerea completă a inimii și a vieții pentru ca principiile cerului să poată locui în ele” (Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 556).

Deține Isus fiecare parte și fiecare fibră a ființei tale? Ești tu al lui Hristos și numai al lui Hristos cu totul? Ești tu complet consacrat lui Dumnezeu? În 2 Petru, capitolul 3, apostolul cheamă la o ucenicie radicală. El face apel la o supunere mult mai profundă față de cea la care scepticii sunt dispuși să ajungă. Iată ce spune el: „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (v. 8).

„Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți” (v. 5-7).

Scepticii nu reușesc să înțeleagă două puncte importante:

1. Ei nu iau în calcul cum vede Dumnezeu noțiunea timpului. Relația Sa cu timpul este categoric diferită de a noastră. Dumnezeu nu Se grăbește niciodată. El gestionează marea luptă în așa fel încât dragostea, harul și puterea Lui să fie

revelate întregului univers. El este preocupat de stabilitatea veșnică a întregului univers.

2. Ei nu reușesc să înțeleagă îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, îngăduința Sa și grija Sa plină de sensibilitate în care dorește ca toți oamenii să fie salvați.

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (v. 9).

De ce așteaptă Isus

Te-ai întrebat vreodată: De ce n-a venit Isus încă, să pună capăt acestei suferințe întregi? Te-ai gândit vreodată: De ce așteaptă Isus atât de mult ca să-Și poată încheia lucrarea? Dacă ne iubeste, de ce nu a venit mai repede să încheie cu această mizerie? Cât de mulți copii mai trebuie să moară de foame înainte de a fi destul. Câte dezastre naturale și războaie mai trebuie să aibă loc înainte ca El să spună: „S-a sfârșit!”?

Amânarea revenirii lui Isus nu este produsă de întârzierea lui Dumnezeu. El nu încetinește când vine vorba de împlinirea promisiunilor Sale. El are îndelungă răbdare. Și aceasta nu se aplică numai la mila lui Dumnezeu plină de har și la dorința Sa (ne)răbdătoare de a mântui întreaga omenire, ci se referă și la propria Sa suferință. Păcatul Îi produce suferință lui Dumnezeu. Planeta răzvrătită aduce întristare inimii Sale.

El a suportat durerea păcatului timp de mii de ani pentru că, în marea Sa iubire, Dumnezeu nu dorește să piară nici un singur om. Inima Lui Se frânge din cauza păcatului. Capacitatea Sa de a suferi este direct proporțională cu capacitatea Sa de a iubi. Suferința Lui a început în ziua când a început păcatul și nu se va termina până în

ziua în care păcatul se va sfârși. El este „Mielul care a fost junghiat (...) de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8).

Când Isus vede durerea de inimă și suferința lumii noastre, inima Sa este îndurerată. Bine a exprimat acest lucru Isaia: „În toate necazurile lor, El a suferit cumplit” (Isaia 63:9 KJV).

Profetul Ieremia întreabă: „O, voi, care treceți pe lângă mine, priviți și vedeți dacă este vreo durere ca durerea Mea, ca durerea cu care M-a lovit Domnul în ziua mâniei Lui aprinse?” (Plângerile lui Ieremia 1:12). Hristos a atârnat pe crucea Golgotei plătind prețul global pentru păcatele întregii omeniri, simțind întreaga mânie a lui Dumnezeu împotriva păcatului tău și al meu. Așa cum spunea o scriitoare, „crucea este, pentru simțurile noastre amorțite, o dezvăluire a durerii pe care, chiar de la începuturile lui, păcatul a adus-o asupra inimii lui Dumnezeu. Fiecare abatere de la dreptate, fiecare faptă de cruzime și fiecare rateu al omenirii de a atinge idealul Său Îi aduc o profundă suferință” (Ellen G. White, *Educație*, p. 263).

Cea mai puternică motivație de a ne întoarce și a lăsa în urmă păcatul și răzvrătirea este faptul că acestea produc durere Cuiva care ne iubește atât de mult.

Apostolul își concentrează apoi fasciculul laser al adevărului asupra acestor ultime câteva versete ale apelului său final. El ne adresează o chemare urgentă, puternică de a fi gata pentru venirea Domnului nostru. Bătrânul apostol știe că timpul acesta este scurt. El își dă seama că nu are prea multe ocazii de pierdut. Apelul său este direct și din toată inima. El este străbătut de siguranța întoarcerii Domnului nostru.

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură. (...) Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi printr-o purtare sfântă și evlavioasă” (2 Petru 3:10,11).

Apelul presant al lui Petru, în lumina arzătoare a celei de-a doua veniri a lui Hristos, este un apel la sfințenie.

Dumnezeu Se confruntă cu o problemă: aceasta se numește problema păcatului. Păcatul domnește în lume și domnește și în inimile noastre.

Punctul central al mării lupte este caracterul lui Dumnezeu. Este oare priza harului mai puternică decât aderența păcatului? Este dragostea lui Dumnezeu mai puternică decât egoismul? Există oare vreun grup de oameni din această lume care să-L iubească pe Isus mai mult decât păcatul, a căror inimă este mai puternic îndreptată asupra cerului decât asupra lucrurilor de pe pământ, a căror minte este absorbită de ideea eternității și care trăiesc cu totul consacrați, care trăiesc cu evlavie neegoistă pentru slujire?

Ce este în stare să rupă legătura păcatului din viața noastră? Ce ne-ar putea transforma după chipul Său? Ce ne-ar putea elibera din lanțurile răului care ne țin legați? Ce ne-ar putea da drumul din închisorile care ne robesc adesea? Această lucrare poate fi realizată exclusiv de crucea de pe Golgota.

De ce este crucea remediul pentru problema păcatului? La cruce noi vedem dragostea manifestându-se. La cruce Îl vedem pe Fiul cel neprihănit al lui Dumnezeu suferind în agonie în timp ce Își dăruiește viața pentru noi.

La cruce vedem un Drept murind pentru cei nedreți, un Neprihănit murind pentru nelegiuți, un Nevinovat murind pentru vinovați, un Ascultător murind pentru cei neascultători.

La cruce Fiul divin al lui Dumnezeu poartă vina, apăsarea, povara, rușinea și condamnarea păcatelor noastre. Îl iubim pe Hristos pentru că El ne-a iubit mai întâi. Atunci când înțelegem cu adevărat de ce a murit Isus pe cruce, suntem dispuși să-I încredințăm Lui întreaga noastră viață.

Zdruncinați din mulțumirea de sine

Apelul lui Petru ne trezește din atitudinea de complacere spirituală.

Mântuitorul nostru tânjește de dor să facă ceva în noi ca să poată face ceva prin noi.

El dorește fierbinte să facă ceva pentru noi ca să poată face ceva cu noi.

El dorește să ne schimbe, astfel încât noi să putem schimba lumea.

Avem o singură viață de trăit. Timpul trece. Astăzi va fi mâine, curând.

Trecutul devine repede prezent și prezentul să grăbește spre viitor. În potopul de lumină a veșniciei, nu ai vrea să te consacri total, complet, deplin, absolut – să-I consacri radical totul, fără rezervă, lui Isus – ca astfel viața ta să fie schimbată, iar tu să poți schimba lumea?

De curând am vizitat împreună cu soția mea un mic sat din sudul părții centrale a Angliei. Dăltuită în piatră, era următoarea inscripție: „Fiecare viață nobilă lasă în urmă un petic țesut pentru totdeauna în opera lumii.”

Tu ai o viață de trăit. Ce lași în urmă? Ce testament rămâne după tine? Care este peticul pe care îl țeși în această lume? Trăiești în lumina plină de bucurie a celei de-a doua veniri a lui Hristos? Îți vei continua drumul vieții având speranța revenirii Sale și vei merge mai departe cu o nouă determinare de a avea asupra cuiva un impact pentru Hristos?

Charles Studd a înțeles semnificația trăirii unei vieți care are un scop. El și-a investit viața în sport, căutând faima ca membru al echipei de cricket a Angliei. În 1884, după ce fratele său George s-a îmbolnăvit grav, Charles s-a confruntat cu întrebarea: Ce mai

înseamnă toată faima și adulația atunci când un om se află în fața veșniciei?

A trebuit să admită că, în cei șase ani de la propria convertire, s-a aflat permanent „într-o stare de nefericire și apostazie”. Analizându-și experiența, a putut spune: „Știu că cricketul e trecător, faima este trecătoare și nimic în lume nu rămâne, ceea ce contează însă este să trăiești pentru lumea viitoare.”

Charles Studd a răspuns invitației lui Hudson Taylor și a petrecut 15 ani ca misionar în China, șase ani ca pastor în India și mai mult de 20 de ani în inima Africii, împărțându-L pe Hristos în satele africane, unde locuitorii nu auziseră niciodată de Numele Lui. Pastorul Studd rezumă scopul vieții în bine cunoscutul poem „O singură viață, care curând va fi trecută”:

„O singură viață, da, numai una,
Curând ceasurile ei vor zbura;
Apoi, în «ziua aceea», voi întâlni pe Domnul
Și voi sta înaintea scaunului Său de judecată;
O singură viață, care va fi curând trecută,
Numai ceea ce e făcut pentru Hristos va rămâne...”

Când sclipirile acestei lumi mă ispitesc amar,
Când Satana ar vrea să își țină scorul victoriei,
Când sinele își caută propriul rost,
Atunci ajută-mă, Doamne, să spun cu bucurie:
O singură viață, care va fi curând trecută,
Numai ceea ce e făcut pentru Hristos va rămâne.”

VESTEA CEA BUNĂ A JUDECĂȚII

Daniel Webster a fost unul dintre cei mai cunoscuți oratori și oameni de stat americani. Capacitatea sa de vorbitor strălucit și abilitatea de a captiva audiența, la începutul istoriei Americii, au făcut din el unul dintre cei mai populari vorbitori ai vremii sale.

Într-o ocazie a fost întrebat cu privire la cel mai mare gând care i-a ocupat mintea vreodată. Răspunsul lui a fost: „simțământul responsabilității personale în fața lui Dumnezeu”.

Reluând răspunsul, el l-a elaborat în următoarele cuvinte:

„Gândul acesta nu este plăcut celor care trăiesc în păcatele lor și nu au o relație cu El; în consecință, ei nu sunt pregătiți să se confrunte cu urmările enorme ale faptelor lor. Indiferent dacă are loc sau nu această confruntare, faptele rămân totuși: «Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu» (Romani 14:12). Noi toți *suntem* responsabili față de Dumnezeu, așa cum spune Cuvântul Său, și (...) nu putem scăpa de responsabilitate.”

Cuvintele lui Daniel Webster ne duc la o evaluare atentă a propriilor alegeri. Caracterul ni se formează pe măsură ce repetăm tipare și obiceiuri determinate de alegerile pe care le facem zilnic.

Alegerile constituie materialul din care este alcătuită viața noastră și acestea ne vor determina destinul veșnic. Dumnezeu ne-a creat cu voință liberă și suntem responsabili pentru alegerile pe care le facem. Ideea de judecată implică responsabilitatea morală. Acest lucru vorbește despre faptul că noi nu suntem mașini și nici produsul unei șanse biologice.

Iată cum exprimă apostolul Pavel acest lucru: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10). Dar judecata este ceva ce, într-o măsură mare – foarte, foarte mare –, nu ne privește exclusiv pe noi. Ea are de-a face cu lupta universală dintre bine și rău. Ea se concentrează asupra bătăliei cosmice, intergalactice, pentru conducerea universului.

Dumnezeu, pus la încercare

Judecata Îl privește, în primul rând, pe Dumnezeu. Este Dumnezeu corect? Este Dumnezeu just? Este El iubitor și plin de milă? În marea luptă care face ravagii în tot universul, Lucifer, îngerul rebel, a declarat că Dumnezeu este un tiran. Acest înger căzut a defăimat caracterul lui Dumnezeu. El L-a prezentat pe Dumnezeu ca egoist, căutând obediența și oferind prea puțin în schimb. Cel rău a pretins că Legea lui Dumnezeu ne restrânge fericirea. El L-a acuzat pe Dumnezeu de proasta administrare a universului.

Să nu mă înțelegi greșit!

Nu este nicio îndoială că noi suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu.

Nu este niciun dubiu că noi purtăm responsabilitatea pentru propriile acțiuni.

Fără nicio îndoială că deciziile pe care le luăm ne vor determina destinul veșnic.

Este foarte clar că noi avem voință liberă și alegerile noastre ne vor determina propria soartă.

Dar în acest capitol aș dori să îți împărtășesc o imagine mai largă și o înțelegere mai profundă asupra judecății, care are un impact puternic asupra vieților noastre.

Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, prezintă războiul pe care Satana l-a deschis împotriva lui Dumnezeu. Acesta descrie marea confruntare universală. Apocalipsa are în centrul atenției finalul controversei seculare dintre bine și rău. Lucifer, un înger rebel, a contestat dreptatea, corectitudinea și înțelepciunea lui Dumnezeu. El a pretins că Dumnezeu este nedrept și necinstit în modul în care administrează treburile universului. Chiar în centrul acestui conflict cu privire la caracterul lui Dumnezeu se află judecata finală din Apocalipsa. Ioan spune: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:6,7).

De notat în mod special că în lumina Evangheliei veșnice se află expresia „a venit ceasul judecății”. Acesta este ceasul în care întregul univers să vadă bunătatea Dumnezeului nostru. Toate ființele lumilor necăzute vor vedea o dată pentru totdeauna, în lumina ceasului judecății, că Dumnezeu a făcut tot ce a putut pentru ca fiecare ființă umană să fie salvată.

Aș vrea să îți prezint în mod foarte clar trei adevăruri despre judecata finală din Apocalipsa:

1. Judecata finală a lui Dumnezeu dezvăluie dreptatea și mila Sa. Ea spune ceva despre dragostea și Legea Sa. Vorbește despre harul Său salvator și puterea Sa mântuitoare. În fața unei lumi în așteptare și a universului martor se prezintă toate măsurile luate pentru salvarea întregii omeniri.

Judecata este o parte a ultimei soluții a lui Dumnezeu pentru lupta dintre bine și rău din univers. Ea răspunde la acuzațiile lui Satana că Dumnezeu este necinstit și nedrept. Când numele noastre apar la judecată înaintea lui Dumnezeu, Isus va întreba înaintea întregului univers: „Aș mai fi putut face ceva pentru a mântui acest suflet?” Rapoartele detaliate, exacte ale Cerului vor fi deschise și se va dovedi o dată pentru totdeauna că nu a mai rămas niciun lucru pe care Isus să-l fi putut face ca să ne salveze. Tatăl și Fiul au făcut tot ce era posibil ca să salveze această planetă căzută. Dacă noi ne vom pierde, aceasta este pentru că în mod deliberat am ales să respingem dragostea care tânjește de dor ca noi să fim salvați pentru veșnicie.

Întregul univers și lumile necăzute în păcat vor lua notă de nenumărate ori că Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt în inima noastră. Acestea vor înțelege clar cum i-a trimis El pe îngeri să combată forțele lui Satana din viața noastră, cum El S-a îngrijit ca împrejurările din viața noastră să ne permită să-L cunoaștem și cum Și-a descoperit maiestatea în lumea naturală ca să ne impresioneze cu bunătatea Sa. Mai presus de toate, lumile necăzute vor înțelege mai profund amploarea dragostei Sale, arătată prin venirea Sa pe această planetă răzvrătită, să trăiască viața pe care noi ar fi trebuit să o trăim și să moară de moartea de care noi ar fi trebuit să murim. Hristos a luat locul nostru pe cruce pentru ca noi să putem fi asociați cu El pe tronul Său din ceruri.

Toate acestea au avut un singur scop – să ne salveze. La analiza finală, fiecare ființă din univers va vedea că Golgota este suficientă, și crucea, îndestulătoare. Isus nu putea face mai mult decât atât. El a făcut totul să ne răscumpere. Întregul univers va izbucni într-un imn magistral: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apocalipsa 15:3).

Alegerile noastre reprezintă răspunsul la chemarea Duhului Sfânt adresată inimilor noastre și la invitația Sa iubitoare de a-L accepta ca Domn și Salvator. El face tot ce poate să ne salveze. Judecata arată dacă am primit sau am respins harul și puterea Lui salvatoare.

Judecata din Apocalipsa ne dezvăluie atât iubirea fără egal a lui Dumnezeu, cât și dreptatea Sa, în contextul marii lupte dintre bine și rău. Ea demonstrează o dată pentru totdeauna, acum și în vecii vecilor, în prezent și de-a lungul întregii eternității, că Cerul nu mai putea face niciun singur lucru în plus pentru salvarea noastră. Dacă ar mai fi fost ceva pe care Cerul să-l poată face pentru salvarea noastră, Isus ar fi făcut acel lucru.

În judecata desfășurată înaintea ființelor necăzute în păcat din întregul univers, Dumnezeu Se descoperă ca un Dumnezeu atât al harului uimitor, cât și al corectitudinii eterne.

Iată al doilea aspect al acestei judecăți din curțile cerești:

2. **Judecata finală a lui Dumnezeu consolidează tronul lui Hristos pentru totdeauna. De-a lungul istoriei, Dumnezeu i-a permis păcatului să continue doar până la limita căderii judecăților Sale. Deși ne-a creat cu libertatea de alegere, Dumnezeu este Stăpânul. Alegerile noastre nu pot fi niciodată deasupra planului Său general cu această lume. Păcatul și revolta își au limitele lor.**

În zilele premergătoare potopului, Dumnezeu le-a adresat oamenilor un apel prin Noe timp de 120 de ani. Fiecare ființă de pe pământ a avut ocazia să accepte sau să respingă mesajul lui Noe de avertizare. După ce toți au avut ocazia generoasă de a primi sau respinge mesajul Cerului, judecățile lui Dumnezeu au căzut odată cu ploaia.

În zilele Sodomei și Gomorei, Dumnezeu li S-a adresat cetăților nelegiuite prin Avraam și Lot. Fiecare locuitor al acestor cetăți blestemate de păcat a avut ocazia să primească harul lui Dumnezeu, să se pocăiască și să fie salvat. După ce apelul final a fost rostit, a căzut focul, iar judecățile lui Dumnezeu au distrus Sodoma și Gomora.

În zilele Babilonului antic, Dumnezeu l-a trimis pe martorul Său Daniel la un popor păgân. Daniel a trăit în Babilon ca prizonier mai mult de 70 de ani. Zi de zi, el le-a dat mărturie babilonienilor despre calea lui Dumnezeu. În cele din urmă, Babilonul a respins cu totul invitația lui Dumnezeu de a accepta căile Sale, ajungând la punctul culminant al revoltei față de Dumnezeu sub tânărul împărat Belșațar. Scripturile se adresează împăratului Babilonului: „Dar tu, Belșațar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri!” (Daniel 5:22).

Babilonul a știut, dar nu a făcut. Marele nostru păcat nu este că nu știm – este că nu facem ceea ce știm. Marele nostru păcat nu este ignoranța, ci revolta inimii față de principiile divine.

În cartea sa *Authentic Christianity* (Creștinismul autentic), John Stott exprimă acest lucru în felul următor: „Avem nevoie să ne pocăim de modul arogant în care judecăm câteodată Scriptura și trebuie să învățăm să ne supunem umili judecăților ei. Dacă venim la Scriptură cu prejudecățile noastre, așteptând să auzim de la aceasta doar ecourile propriilor noastre gânduri și niciodată tunetul vocii lui Dumnezeu, atunci, într-adevăr, El nu ne va vorbi, iar noi vom avea doar o confirmare a prejudecăților proprii. Trebuie să îi îngăduim

Cuvântului lui Dumnezeu să ne mustre, să ne tulbure siguranța, să ne dinamiteze mulțumirea de sine și să ne spargă tiparele gândurilor și comportamentelor.”

Când ai fost mustrat ultima dată de ceva din Cuvântul lui Dumnezeu?

Când ți-a tulburat siguranța ultima dată Cuvântul lui Dumnezeu?

Când te-a șocat ultima dată Cuvântul lui Dumnezeu și te-a scos din mulțumirea de sine?

Când ai citit ultima dată ceva din Scriptură și ți-ai zis: „Cu adevărat trebuie să fac o schimbare în viața mea”?

Comentatorul biblic William Barclay exprimă acest lucru în felul următor: „Diferența dintre un necredincios și un creștin este următoarea: Necredinciosul rostește judecăți împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Creștinii îi îngăduie Cuvântului să-i judece.”

Când te-a convins ultima dată Duhul Sfânt că un anumit lucru este păcat în viața ta într-un mod atât de dramatic, încât ai știut că trebuie să faci o schimbare, iar convingerea Duhului a fost atât de puternică, încât n-ai mai putut rezista în fața ei?

Babilonul era o societate obosită de atâta distracție și orientată spre plăcere, care se închina la propriii idoli, întorcându-I spatele adevăratului Dumnezeu. Imoralitatea și beția îi dominau cultura. Babilonul se închina idolilor inventați de el și își înălța așa-zisa înțelepciune deasupra revelației de la Dumnezeu.

Se împărăștie oare semințele căderii Babilonului în America de astăzi? Scrie ceva pe perete? Vor cădea curând judecățile lui Dumnezeu asupra unei societăți care repudiază cu rezeziune valorile Celui Atotputernic?

Într-un discurs din 1863, Abraham Lincoln spunea: „Noi suntem beneficiarii celor mai alese daruri ale Cerului; am beneficiat de mulți ani de pace și prosperitate; am crescut în număr, bogăție și putere ca

nicio altă națiune. Dar L-am uitat pe Dumnezeu. Am uitat mâna plină de har care ne-a ținut în pace, ne-a înmulțit, ne-a îmbogățit, ne-a întărit și ne-am imaginat în van, înșelându-ne singuri inimile, că toate aceste binecuvântări au fost produse de înțelepciunea și virtutea noastră superioară. Intoxicați de succesul nostru neîntrerupt, am devenit prea autosuficienți pentru a mai simți nevoia răscumpărării și a harului susținător, prea mândri să ne mai rugăm lui Dumnezeu care ne-a făcut.”

Daniel Webster, om de stat și savant, adaugă: „Dacă rămânem la principiile învățate de Scriptură, țara noastră va (...) prospera, dar dacă în prosperitatea noastră neglijăm învățăturile și autoritatea ei, nimeni nu ar putea spune cât de curând ne-ar putea lovi o catastrofă și să ne spulbere gloria într-o întunecime profundă.”

Toate civilizațiile păcătoase din trecut au avut ocazia să se întoarcă, dar când au respins mila lui Dumnezeu și au ignorat dragostea Sa, întorcând spatele harului Său, îndată judecățile lui Dumnezeu au căzut peste ele. Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma au umplut cupa nelegiurii, și Dumnezeu a stabilit un orar divin pentru căderea judecăților Sale.

Într-un minunat comentariu asupra Vechiului Testament, citim următoarele: „Cu o precizie fără greș, Cel Infinit încă trage la răspundere popoarele. În timp ce mila Lui încă se manifestă, cu apeluri la pocăință, această judecată rămâne deschisă, dar atunci când oamenii ating un nivel stabilit de Dumnezeu, începe lucrarea mâniei Sale. Conturile se închid. Răbdarea divină ajunge la capăt. Mila nu mai mijlocește în favoarea lor” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 364).

Dumnezeu este milostiv. El întotdeauna trimite un mesaj de avertizare și de pocăință înainte ca judecățile Sale să cadă. Înainte de judecata Sa finală, El trimite mesajul Evangheliei veșnice până la marginile pământului. Fiecare om de pe planetă va avea propria oca-

zie finală să accepte adevărurile Cuvântului Său și să se pregătească pentru apropiata Sa revenire. După ce acest mesaj final este repede proclamat tuturor locuitorilor pământului, se va auzi decretul: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe, cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană și cine este sfânt să se sfințească și mai departe. «Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine»” (Apocalipsa 22:11,12). Propriile alegeri ne vor determina destinul veșnic. Dumnezeu a făcut tot ce era posibil pentru a ne salva. Într-un timp scurt, judecățile lui Dumnezeu vor cădea asupra pământului și forțele nelegiurii și ale răului vor fi distruse pentru totdeauna.

Distrugerea Babilonului din Apocalipsa

De-a lungul Scripturii, Babilonul îi reprezintă pe opresorii poporului lui Dumnezeu. Babilonul este cetatea erorilor, centrul apostaziei și exemplifică revolta față de Dumnezeu și neascultarea față de poruncile divine. Judecățile lui Dumnezeu asupra Babilonului din Vechiul Testament reprezintă judecățile finale asupra acestei lumi. Istoria căderii Babilonului este o lecție de învățat pentru oamenii din timpul sfârșitului. De reținut că Babilonul a atacat Ierusalimul și a luat prizonieri mulți evrei, inclusiv pe Daniel. Cyrus cel Mare, împăratul de la Răsărit, a atacat Babilonul și i-a eliberat pe captivii evrei, îngăduindu-le să se întoarcă la Ierusalim și să se închine adevăratului Dumnezeu.

În timpul sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va fi încă o dată oprimat și persecutat de către un asupritor religios numit Babilonul cel Mare (Apocalipsa 17:5). Cartea Apocalipsa prevestește că, într-o perioadă de haos social, de crize politice, dezastre naturale și colaps economic, Isus Se va întoarce triumfător asupra puterilor opresive

ale acestei lumi și Își va elibera poporul. El va domni pentru totdeauna. Își va consolida tronul universului în siguranță eternă. În bătălia pentru tron, El va fi biruitor. Poporul Său va călători cu El pe coridoarele timpului și ale spațiului necuprins, pentru a se închina în Noul Ierusalim.

Dacă există un timp când să ne asigurăm că viața noastră este neprihănită înaintea lui Isus, atunci acest timp este astăzi. Dacă există un timp în care trebuie să fim siguri că nu este nimic între sufletele noastre și Salvatorul nostru, atunci acest timp este astăzi. Trăim pe muchia veșniciei; nu mai este timp pentru jocuri religioase. Nu mai este timp pentru creștinismul de formă. Chemarea ceasului judecății este o chemare la consacrarea totală a vieții noastre lui Hristos.

Consacrarea lui Daniel Webster

O altă situație din viața demnitarului american Daniel Webster ne oferă o mărturie despre profunzimea consacrării și credinței sale în Domnul Isus Hristos. În timpul unei vacanțe de vară, într-un district departe de capitală, în fiecare duminică el frecventa serviciile divine de la o mică biserică de țară.

Nepotul său l-a întrebat de ce mergea acolo din moment ce predicatorii din Washington, D.C. erau mult mai învățați și mai elocvenți și de ce acorda atenție unor predici atât de umile. „În Washington, D.C. se predică pentru Daniel Webster demnitarul, dar acest om îi vorbește lui Daniel Webster păcătosul și îl cheamă la Isus”, a răspuns el.

Webster știa că are nevoie de o provocare a credinței sale și s-a folosit de ocazia de a crește în Isus.

Dumnezeu ne-a dat libertatea de alegere fiecăruia dintre noi. Zi de zi, El apelează la noi să primim salvarea pe care ne-o oferă gratuit.

Judecata pune în evidență atât bunătatea Lui, cât și alegerile noastre. Aceasta arată cât de mult dorește Isus să ne salveze și dacă și noi ne dorim să fim salvați în aceeași măsură mare în care dorește El. Judecata demonstrează cât de mult dorește Dumnezeu să ne aibă în ceruri cu Sine și dacă și noi dorim să fim acolo tot atât de mult pe cât dorește El acest lucru.

Calea Babilonului este calea acestei lumi. Atunci când lumea are o putere de atracție asupra noastră mai mare decât cerul, ceva este în mod tragic greșit. Când plăcerile și imoralitatea Babilonului au asupra noastră o priză mai mare decât harul Său, ceva este în mod tragic greșit. Când falsitățile și înșelăciunile Babilonului ne influențează gândirea și umbresc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, ceva este în mod tragic greșit.

3. Judecata finală a lui Dumnezeu pune în evidență neprihănirea salvatoare a lui Isus și triumful Său asupra lui Satana și a puterilor iadului.

În Apocalipsa, capitolele 4 și 5, se află o minunată descriere a judecății. Apostolul Ioan scrie: „După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul (...) care vorbea cu mine mi-a zis: «Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri»” (Apocalipsa 4:1). Isus ne invită să privim prin ușa deschisă a sanctuarului ceresc și să vedem scenele eterne din marea luptă dintre bine și rău.

Ce vedem atunci când privim prin ușa deschisă a sanctuarului ceresc? Ce auzim când ne îndreptăm urechile spre cer? Ce scene ne captează atenția din întreaga oștire a cerurilor? Vedem un tron așezat în ceruri (v. 2). Dumnezeu stă pe tronul Său ca adevăratul Stăpânitor al universului. Aceasta este scena întronării lui Hristos, după învierea și înălțarea Sa la cer. Curcubeul din jurul tronului

exprimă dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu. Dragostea Sa și Legea Sa.

În jurul tronului se află 24 de bătrâni (v. 4). Cine sunt acești 24 de bătrâni adunați împrejurul tronului? Ei sunt bărbați și femei de toate vârstele înviați la învierea lui Hristos și care s-au înălțat la cer cu El (Matei 27:52; Efeseni 4:7). Aceasta este o veste bună. Împrejurul tronului lui Dumnezeu se află răscumpărații de pe pământ. Ei s-au confruntat cu ispitele ca și noi. Au trecut în timpul vieții lor prin provocări similare cu acelea cu care ne confruntăm și noi, dar în fiecare generație au fost unii învingători. Prin harul lui Hristos și prin puterea Dumnezeului celui viu au biruit puterea ispitelor lui Satana. Ei sunt îmbrăcați în „haine albe”, care reprezintă neprihănirea lui Hristos ce le acoperă și le curăță păcatele.

Apoi Ioan își îndreaptă atenția spre cele patru ființe vii de la tronul lui Dumnezeu. Cine sunt acele patru făpturi vii din Apocalipsa 4:6,7? În timpul călătoriei prin pustie, Israel a mărșăluit sub patru steaguri cu cele patru însemne – un leu, un vițel, o față de om și un vultur zburând. Aceste însemne indicau protecția continuă din partea lui Dumnezeu și călăuzirea Sa neconținută. Isus, Leul din seminția lui Iuda, a lăsat gloria cerului și a devenit Om, acceptând rolul animalului de jertfă, a vițelului, dar S-a înălțat la tronul Tatălui Său ca un vultur.

Acele patru ființe vii reprezintă jertfa de laudă pe care întregul cer I-o va aduce lui Isus de-a lungul erelor nesfârșite, pentru dragostea Sa plină de sacrificiu. Acestea reprezintă toate ființele din lumile necăzute în păcat, toate ființele cerești și pe toți cei răscumpărați.

Acest crescendo de laudă se transformă într-un imn de cea mai înaltă glorie: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute” (Apocalipsa 4:11). Isus este Creatorul nostru, Răscumpărătorul nostru și Împăratul nostru

care vine. El este Cel care ne-a creat, ne-a răscumpărat și vine din nou pentru noi. Apocalipsa 4 este un preludiu pentru Apocalipsa 5.

În viziunea lui Ioan despre tronul universului, vedem un sul de carte în mâna Părintelui veșnic. Acest sul neobișnuit este scris pe ambele fețe.

Un înger pășește în față și întreabă cu glas puternic: „Cine este vrednic să deschidă cartea?” (Apocalipsa 5:2). Destinul întregii ra-se umane este înregistrat în această carte. Destinul miliardelor de oameni este în joc. Aceasta este o problemă serioasă. Pare să nu fie nimeni în ceruri care să poată reprezenta omenirea înaintea tronului lui Dumnezeu. Cartea conține rapoartele de importanță veșnică ale întregii omeniri.

Tot cerul este cuprins de tăcere, apoi se aude un plâns. Poate cineva să deschidă cartea? Sunt oamenii condamnați pentru totdeauna? Stai puțin! Este Cineva care pășește în față. Apocalipsa 5:5 vorbește despre acest lucru uimitor. O ființă cerească ia cuvântul. Ioan consemnează: „Și unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei. (...) Am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat...»” (v. 5, 6).

În timp ce Mielul lui Dumnezeu, care Și-a jertfit viața pentru salvarea omenirii, ia cartea judecării și o deschide, cerul izbucnește într-un strigăt de laudă. Cântă o cântare nouă de veșnică preamărire.

„Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam! Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!” (v. 9, 10).

Hristos cel înviat ne reprezintă la judecată și înaintea întregului univers și declară că noi suntem ai Lui. El pledează pentru

noi. Măinile Sale rănite sunt suficiente. Coasta Sa străpunsă este de ajuns. Crucea de pe Calvar este totul. Noi putem face față judecății cu încredere atunci când ne înfățișăm alături de El.

Viziunea judecății din Daniel

Există o scenă paralelă în Daniel 7. Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma se ridică să oprească poporul lui Dumnezeu. O putere politico-religioasă se naște din Roma și contraface adevărul lui Dumnezeu, persecutându-l pe poporul în timpul Evului Mediu.

Atenția lui Daniel este îndreptată apoi de pe pământ spre ceruri, unde începe judecata lui Dumnezeu. Profetul spune: „Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc. (...) Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9,10). Zeci de mii de ființe cerești se adună împrejurul tronului lui Dumnezeu. Fiul omului, Isus Hristos, vine înaintea Celui Îmbătrânit de zile (v. 13). Se face judecata în favoarea poporului lui Dumnezeu.

În Hristos, prin Hristos, datorită lui Hristos, ei sunt exonați înaintea întregului univers. Sacrificiul Său este de ajuns. Viața Sa perfectă face ispășire pentru viața lor imperfectă. Moartea Lui înlocuiește moartea lor veșnică. Așa cum spune foarte inspirat o autoare, El „a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să fim tratați așa cum merită El. (...) El a suferit moartea care ni se cuvenea nouă, pentru ca noi să primim viața care era a Lui” (Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 25). La judecata finală, Satana și toate forțele răului sunt condamnate. Distrugerea lor finală este certă.

Isus primește Împărăția și o dă urmașilor Săi credincioși (v. 26, 27). El va domni în vecii vecilor. Tronul Său este în siguranță. Împărăția Sa a biruit. Răul este înfrânt.

Ființele cerești așteaptă cu nerăbdare judecata finală. Întrebările veșnice formulate înaintea întregului univers sunt aceleași întrebări pe care noi toți ni le punem din când în când. Este ceva care ne poate elibera de vină? Ceva care ne poate ierta păcatele? Unde am putea găsi puterea de a birui ispitele care ne înving atât de des? Este posibilă viața veșnică? Va domni răul pentru totdeauna? Când va avea păcatul un sfârșit deplin, pentru totdeauna? Judecata are răspunsul. Isus, Fiul divin al lui Dumnezeu, este vrednic să deschidă arhivele judecății. În El avem salvare deplină și definitivă.

Nu mai trebuie să ne temem. Isus ne reprezintă la judecată și puterile infernului sunt înfrânte. De-a lungul erelor neîntrerupte ale eternității Îi vom cânta laudă și glorie lui Isus. El ne-a mântuit. El Și-a vărsat sângele pentru noi. El Și-a dat viața pentru noi. El este Salvatorul și Răscumpărătorul nostru, Mielul nostru înjunghiat, Marele nostru Preot mijlocitor, al nostru Hristos cel viu. Hristos este tot ceea ce avem nevoie și tot ceea ce ar dori inimile noastre. Nu trebuie să ne temem de judecată – aceasta este o veste bună. Vestea bună că harul Său este de ajuns. Vestea bună că puterea Lui este mai mare decât puterile răului. Vestea bună că Satana nu va mai avea stăpânire peste noi. Vestea bună că răul a dispărut pentru totdeauna. Vestea bună că Isus va domni veșnic și noi vom domni cu El în veșnicie.

BAT VÂNTURI PUTERNICE

Cursa înarmării a revenit. În 2015, Statele Unite au cheltuit 598,5 miliarde de dolari pentru industria de război. Din 1945, Statele Unite au produs peste 70.000 de focoașe nucleare. Rusia continuă să producă arme nucleare într-un ritm înfrigorant. China și Iranul s-au unit într-un club nuclear. Amenințarea unui război nuclear total continuă într-un ritm alarmant. Coreea de Nord a testat un nou tip de rachetă balistică intercontinentală dotată cu un „focș supradimensionat”, care poate lovi suprafața Statelor Unite. Potrivit estimărilor, o rachetă dotată cu focș nuclear ar putea atinge metropola Los Angeles în 38 de minute, Chicago, în 45 de minute și New Yorkul și Washingtonul, D.C., în mai puțin de o oră.

Televiziunea de stat nord-coreeană a anunțat testarea unui nou tip de rachetă la mai puțin de o oră după ce Kim Jong-un a ordonat, la ora 3 dimineața, lansarea de la Hwasong a 15 rachete, care au atins cea mai înaltă altitudine înregistrată vreodată de Coreea de Nord.

Agencia națională de știri, KCNA, a numit așa-zisele noi rachete „cele mai puternice rachete balistice intercontinentale (ICMB)”, precizând că „acestea reprezintă atingerea obiectivului de dezvoltare și completare a arsenalului de rachete ofensive”. După lansare, Kim

a declarat că țara sa „a atins în sfârșit cel mai mare obiectiv istoric, de a dobândi statutul de forță nucleară”, a transmis KCNA.

Secretarul de stat al apărării din Statele Unite, James Mattis, tocmai anunțase puțin mai devreme că rachetele lansate demonstrează că nord-coreenii sunt în stare să atace ținte „oriunde în lume”.

Pentru milioane de oameni este extrem de înfricoșător faptul că liderii câtorva națiuni ar putea angaja lumea într-un război nuclear la o simplă apăsare pe buton. Se pare că ei pot trimite o rachetă cu focos nuclear care poate lovi oricare dintre marile orașe ale lumii.

Avea dreptate Isus atunci când avertiza, în Luca 21:26-28, că „oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci, vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.”

Efectele devastatoare ale unui război nuclear

Pentru prima dată în istorie, rasa umană are capacitatea, și înzestrarea, să se autodistrugă. Anihilarea nucleară este posibilă. Care ar fi efectele unei lovituri nucleare limitate? Comitetul pentru relații externe din Senatul Statelor Unite a comandat un studiu științific privind efectele unui război nuclear. Au fost implicați oameni de știință din unele dintre cele mai prestigioase universități din America. Iată concluziile: „Pe lângă zecile de milioane de morți din zilele și săptămânile următoare atacului, vor mai fi probabil alte milioane (posibil zeci de milioane) de morți în lunile și anii următori. Pe lângă pagubele economice enorme produse de o eventuală explozie nucleară, ar putea fi ani întregi în care ce a mai rămas din economie va continua

să decadă, pe măsură ce rezervele se vor consuma și mașinile se vor uza mai repede decât ar putea producția să le înlocuiască. Nimeni nu știe cum să evalueze modul în care civilizația industrială s-ar putea prăbuși în zonele atacate, iar, pe lângă aceasta, vor exista mai mult ca sigur pagube ecologice semnificative pe termen lung.”

Fără perspectiva divină, lucrurile pot părea foarte sumbre. Ele pot produce o spaimă totală; iată de ce a spus Isus că „oamenii își vor da sufletul de groază”. Stresul emoțional este unul dintre cele mai importante cauze ale îmbolnăvirilor coronariene de astăzi. Oamenii sunt stresați la limită cu privire la viitor. Ei sunt nesiguri cu privire la ceea ce vine. Nu știu la ce să se aștepte.

Întâmpinând viitorul cu încredere

Privind spre viitor acum două mii de ani, Ioan Vizionarul a prevestit posibilitatea ca lumea să fie anihilată, ceea ce putem vedea chiar acum întâmplându-se sub ochii noștri. Dar există o diferență majoră: Ioan vorbește despre speranță pentru astăzi, mâine și în veci de veci.

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice care ziceau: «Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.» Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: «Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem

de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul» (Apocalipsa 11:15-18).

Națiunile pământului tremură și freamătă înaintea lui Hristos cel înviat. Conducătorii despotici de pe pământ nu vor distruge această lume, războindu-se unii cu alții într-un holocaust nuclear. Pământul se cutremură. Ființele umane tremură și ele de frică. Războiul nuclear ne pândește, dar Domnul controlează lucrurile. Există speranță la orizont.

Dumnezeu are ultimul cuvânt. El face ultima mutare. Vânturile Duhului vor sufla peste această lume și lumina adevărului ceresc va fi proclamată fiecărei națiuni, limbi și popor. Zeci de mii de suflete care nu au auzit niciodată Evanghelia vor răspunde la Cuvântul lui Dumnezeu. Cerul se pregătește pentru cea mai mare învioreare spirituală din întreaga istorie a lumii noastre. Într-un moment de neobișnuite crize, Dumnezeu Se pregătește să facă ceva uimitor, iar tu și cu mine putem participa. Aceasta vreau să îți împărtășesc în acest capitol.

Duhul Sfânt Se pregătește să facă ceva deosebit în lumea noastră, El face chiar acum ceva remarcabil, iar noi nu cred că am vrea să pierdem acest lucru.

Sunt două aspecte pe care vreau să ți le împărtășesc cu privire la această intervenție puternică a lui Dumnezeu în aceste ultime zile ale pământului. În primul rând, este lucrarea pe care vânturile puternice ale Duhului Sfânt urmează să o facă în noi. În al doilea rând, este ceea ce Duhul Sfânt vrea să facă prin noi. Iată, în cele ce urmează, două pasaje foarte cunoscute despre vânturile Duhului. Mă rog ca Duhul Sfânt să-ți atingă inima și să Se miște cu putere în viața ta, în timp ce citești aceste pagini. Citirea acestui capitol ar putea fi unul dintre cele mai importante momente din viața ta. În timp ce citești, cere-I lui Dumnezeu să-ți deschidă inima pentru intervenția Duhului Sfânt. Roagă-L să imprime profund voința Sa în inima ta.

Duhul nu poate face nimic cu noi dacă mai întâi nu a făcut ceva pentru noi. El nu poate face mai mult prin noi până când nu ne face nouă ceva.

Istoria lui Nicodim

Cine era Nicodim care a venit la Isus noaptea? Știm că el trebuia să fi fost foarte bogat. Când Isus a murit, Nicodim a adus, după cum spune Evanghelia lui Ioan, „o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și de aloe”, pentru a unge trupul Său (Ioan 19:39). Numai un om foarte bogat putea să cumpere o asemenea cantitate de amestec scump. Nicodim era foarte respectat și provenea dintr-o familie aristocrată de vârf. El era foarte cunoscut în Ierusalim.

Era fariseu. În multe privințe, fariseii erau cei mai buni oameni din țară. În tot Israelul erau doar șase mii. Juraseră solemn să-și petreacă întreaga viață într-o ascultare meticuloasă în toate aspectele legii evreiești. Iată cum arată înțelegerea lor de bază cu privire la lege, sau primele cinci cărți din Biblie.

„Legea este completă; ea conține tot ce este necesar pentru a trăi o viață bună; de aceea, legea trebuie să conțină o regulă și o instrucțiune cu privire la orice incident posibil, în orice moment posibil din viață, pentru orice om posibil.”

Nicodim mai era și membru al Sanhedrinului. Sanhedrinul era tribunalul suprem al evreilor, format din 71 de membri. Dădea zeceime, ținea Sabatul, reforma sănătății, aștepta venirea lui Mesia și mai era ceva despre Nicodim care merită atenția noastră.

Nicodim era un om confuz. Pe dinafară, El părea religios, dar îi lipsea ceva esențial. Obiceiurile exterioare nu îi satisfăceau nevoile inimii. Avea o neliniște profundă a sufletului.

S-a întâmplat și ieri, se întâmplă și astăzi. Adesea ceea ce vedem pe dinafară nu este ceea ce se întâmplă pe dinăuntru. Adesea ceea ce pare a fi, nu este. Haina religiei nu ne satisface nevoile inimii. Nicodim era neîmplinit de ceea ce avea și tânjea după ceva mai mult. Era o foame ascunsă, o sete neastâmpărată pe care toate practicile religioase ale iudaismului nu erau în stare să i-o satisfacă.

Religiozitatea nu este niciodată un substitut pentru spiritualitate. Nicodim a venit noaptea să găsească lumină. El a venit prin întuneric ca să descopere zorii unei noi zile. A venit în secret, dar într-o zi a trebuit să mărturisească în public.

Adresându-se lui Isus, a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu” (Ioan 3:2). Sesizând nevoia sa, înțelegându-i dorința sufletului, Isus i-a ignorat comentariul și s-a adresat direct inimii sale.

„Drept răspuns Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu» (v. 3).

Nicodim a fost șocat. Nu prea a înțeles cuvintele lui Isus, așa că a întrebat: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” William Barclay redă întrebarea lui Nicodim astfel: „Vorbești despre nașterea din nou; vorbești despre această schimbare radicală, fundamentală, care este atât de necesară. Eu știu că este necesară, dar în experiența mea este imposibilă. Nimic nu-mi doresc mai mult ca această schimbare, iar Tu vii și-mi spui că eu, om în toată firea, să intru în pântecele mamei mele și să mă nasc din nou” (William Barclay, *Gospel of John*, Barclay’s Bible Commentary, vol. 1, p. 114).

Nu despre dorința acestei schimbări a întrebat Nicodim, ci despre posibilitatea ei. El știa că are nevoie de o schimbare a inimii, dar nu avea putere să o realizeze. Știa că îi lipsește ceva. Știa că are

nevoie de o transformare radicală. Căuta o schimbare, tânjea după o schimbare, dar nu putea să se schimbe.

Poate că și tu adesea te-ai simțit asemenea lui Nicodim. Ai formele exterioare ale religiei, dar îți lipsește ceva înăuntru. Există o dorință în inima ta de a merge mai profund, dar te frământă dacă este posibil sau nu acest lucru. Poate că nu ești un om religios, totuși, ca Nicodim, ai o dorință profundă în suflet. Dorești ceva mai mult de la viață și nu știi despre ce este vorba. Ai un vid în suflet și pare că nimic nu te satisface cu adevărat. În acest moment, Isus îi face cunoștință lui Nicodim cu cea mai mare Sursă de putere din univers. „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (v. 5).

Apa este simbolul curățirii. Duhul este simbolul puterii. Isus a continuat: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou.» Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (v. 6-8).

Să privim cu atenție la acest pasaj! Isus enunță o lege importantă a naturii umane. Lăsați de capul nostru, fără ajutorul divin, noi suntem carne și ne luptăm cu frustranta înfrângere. Vrem să facem binele, dar nu avem puterea să aducem la îndeplinire aceste dorințe. Lăsați singuri, suntem fără putere. În starea noastră păcătoasă, cu tendințele noastre ereditare și cultivate spre păcat, nu putem birui fără ajutor divin. Acesta este un fapt universal al naturii umane.

Vieți transformate prin har

După cum spune Isus, biruința este posibilă. Viața noastră poate fi transformată radical. Putem găsi rostul și scopul profund

al vieții, precum și puterea de schimbare. Când a treia Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt, intră în viața noastră, aceasta este esența puterii divine. Când Duhul Sfânt suflă asemenea vântului asupra inimii și vieții credinciosului, înfrângerea frustrantă devine victorie glorioasă.

Vântul Duhului a suflat asupra ucenicilor și:

- Iacov și Ioan, fiii tunetului, au devenit apostoli ai iubirii.
- Toma cel ros de îndoială a fost umplut de credință.
- Slab și oscilant, Petru a devenit ferm și curajos.

Vântul Duhului a suflat asupra unor evrei proscriși și:

- Un om de afaceri ticălos, pe nume Simon, având un sentiment de goliciune și dorința după o viață nouă, a fost atins de prezența lui Hristos cel viu.
- Doi demonizați au fost eliberați și au devenit primii misionari creștini.
- O femeie tânără atrăgătoare și-a pierdut puritatea morală, dar a fost transformată prin har. Maria a rămas ultima la cruce și a ajuns prima la mormânt. Ea a devenit martorul plin de putere al iubirii răscumpărătoare a lui Hristos.

Vântul Duhului a suflat și asupra altora:

- Un fermier african, numit Simon, l-a dus cu bucurie crucea lui Hristos în fața batjocoritorilor și a răutăcioșilor pe Golgota.
- Viața unui tânăr rebel era pe punctul de a se sfârși în mod tragic. El atârna pe cruce alături de Isus, dar, într-o clipă, viața i-a fost schimbată.
- Un centurion roman insensibil, cu inima împietrită, a fost schimbat la cruce. El a mărturisit despre miracolul iubirii, iar viața lui nu a mai fost niciodată la fel.

- Un înfocat persecutor al creștinilor, Saul, a fost schimbat în puternicul apostol și evanghelist Pavel.

Duhul Sfânt încă produce miracole ale harului divin în inima omului. Ceea ce noi nu suntem niciodată în stare să realizăm prin noi înșine, El poate realiza în noi. Ce este imposibil pentru noi este posibil pentru El. Vântul Duhului este puternic. El schimbă vieți. El regenerează. Apostolul Pavel face această puternică declarație: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). În Hristos, noi devenim „o făptură nouă”. Același Duh Sfânt care S-a manifestat atât de activ în lumea creată de la început, pentru a aduce viață în această lume, creează viață nouă în oricine își deschide inima față de puterea Sa care schimbă vieți.

Apoi apostolul Pavel adaugă aceste cuvinte pline de încurajare: „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:4,5).

Regenerarea coboară în străfundurile sufletului, ne transformă gândurile, ne corectează sentimentele, ne orientează voința și ne schimbă acțiunile.

Scriindu-le credincioșilor din Efes, care trăiau în mijlocul unei societăți corupte și decadente, Pavel dorește ca ei să afle „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți” (Efeseni 1:19,20).

Creștinismul nu presupune doar acceptarea unui set de precepte și lupta vanitoasă de a trăi conform acestora. El nu este scrâșnirea dinților pentru a spune: „Am să fac cutare lucru, chiar de-ar fi să mor făcându-l.” Creștinismul înseamnă a te îndrăgosti atât de mult

de Hristos, care ne-a răscumpărat prin crucea Golgotei, încât să-I dăm voie, prin Duhul Sfânt, să ne transforme viața.

Duhul Sfânt este cel mai prețios dar al lui Hristos pentru tine și pentru mine. Isus dorește ca vântul Duhului Sfânt să sufle peste viața ta și a mea și să o schimbe, să o schimbe radical pentru a fi asemenea chipului Său.

Potrivit cu Scriptura

Pentru mulți oameni, Duhul Sfânt este iluzoriu. Le e foarte greu să înțeleagă cine este. Potrivit Bibliei, Duhul Sfânt este a treia Persoană a Dumnezeirii. Scripturile vorbesc mai mult despre ceea ce face El decât despre natura Sa. Iată câteva lucruri pe care le spune Biblia despre El:

Duhul Sfânt este „Duhul de viață” (Romani 8:2).

Duhul Sfânt este „duh (...) de putere, de dragoste și de cibzuință” (2 Timotei 1:7).

Duhul Sfânt este „Duhul harului” (Evrei 10:29).

Duhul Sfânt este „Duhul adevărului” (Ioan 14:17).

Duhul Sfânt este „Duhul slavei” (1 Petru 4:14).

Duhul Sfânt ne convinge de păcat, ne învață căile lui Dumnezeu, le descoperă inimilor noastre doritoare frumusețea lui Isus (Ioan 16:7,8,13,14).

Duhul Sfânt ne schimbă inima, ne întărește voința și ne dezvăluie adevărul divin.

Prezența Duhului Sfânt este indispensabilă pentru viața noastră, dacă vrem să creștem în har și să avem puterea de a ajunge la oameni.

Una dintre cărțile cele mai revelatoare și pătrunzătoare din punct de vedere spiritual despre viața lui Hristos este intitulată *Viața lui Iisus*. Iată aici o declarație remarcabilă la pagina 671:

„Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări caracterul Său în biserică.”

Prin puterea Duhului Sfânt poate fi făcută o completă schimbare în viața noastră. Prin puterea Duhului Sfânt suntem în stare să biruim „toate” slăbiciunile, impulsurile și înclinațiile moștenite prin intermediul naturii umane decăzute, transmise pe linie genetică, precum și acele păcate pe care le-am cultivat prin alegerile personale repetate. Aceasta este vestea bună a Evangheliei. Isus ne eliberează de pedeapsa și de puterea păcatului. Dacă acest lucru nu ar fi adevărat, Evanghelia ar avea puțină putere. Ea ar deveni doar o tranzacție legală prin care obținem iertare, dar Isus ne oferă mai mult. Avem nevoie de eliberare de vină și chiar de mai mult decât atât. Avem nevoie de Duhul Sfânt care să ne transforme viața. Exact acest lucru ni-l oferă Isus. El ni l-a promis pe Duhul Sfânt care să ne transforme radical viața. Și mai există încă ceva, dincolo de aceasta.

Repetarea Cincizecimii

Prin puterea Duhului Sfânt, Evanghelia va fi proclamată rapid în lume. Acest lucru s-a întâmplat în primul secol și se va mai întâmpla din nou. A avut loc la Cincizecime pentru biserica Noului Testament și se va întâmpla din nou pentru poporul lui Hristos din ultimele zile ale istoriei. S-a întâmplat atunci și se poate întâmpla aici și acum.

Să ne întoarcem la primul secol și să revedem experiența acelor credincioși noutestamentari atunci când a suflat un vânt puternic peste ei. Misiunea care îi aștepta părea imposibilă. Sarcina părea copleșitoare. Lumea romană a primului secol era o societate coruptă, imorală și materialistă. Isus a încurajat o mică grupă de credincioși cu promisiunea venirii Duhului Sfânt. El a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:7,8).

Cu alte cuvinte: „Nu vă concentrați atât de mult pe momentul exact al întoarcerii Mele, pentru a nu scăpa din vedere ce este esențial: deschiderea inimii voastre față de lucrarea Duhului și primirea puterii Sale ca să puteți schimba lumea.”

Ucenicii au ascultat porunca lui Hristos. S-au rugat. Și-au mărturisit păcatele. O singură ambiție le-a înghițit pe toate celelalte, o singură dorință le-a umplut mintea, o singură țință le domina viața – oameni pe care să îi aducă la Hristos și să fie salvați în Împărăția Sa.

Dumnezeu a ascultat rugăciunile lor unite. Cartea Faptele apostolilor este istoria triumfului Evangheliei. Lasă-ți inima să tresalte în timp ce privești progresul uimitor al creștinismului din primul secol.

„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei” (Faptele 2:1,2).

În Faptele apostolilor 2 citim că 3 mii de oameni au fost botezați într-o singură zi. Din capitolul 4 aflăm că alți 5 mii de oameni s-au adăugat, în afară de femei și copii, iar capitolul 6 adaugă: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim” (Faptele 2:41; 4:4; 6:7). Revărsarea Duhului Sfânt este însoțită de un vâjâit puternic de vânt care bate pe pământ. Duhul atinge inima. Mintea se deschide. Adevărul clar, ca în lumina amiezii, strălucește în întunericul din minți.

Teama ucenicilor a dispărut. Dansul ei s-a stins ca o umbră. Noaptea întunecoasă a tristeții nu mai era. Dimineața a sosit. Credința le umplea inima. Măreața revărsare a Duhului Sfânt, la Cincizecime, a lansat cu putere biserica creștină. Provocarea de a ajunge în toată lumea cu Evanghelia fusese privită ca imposibilă.

Acești credincioși timpurii nu aveau mass-media sau internet. Nu aveau rețele de socializare, cum ar fi Facebook, Twitter sau mesaje text. Ei nu aveau televiziune prin satelit, nici studiouri de televiziune. Nu aveau seminare, instituții de educație, spitale și edituri, dar aveau plinătatea Duhului Sfânt. Șuieratul unui vânt puternic trecea peste lume și zeci de mii de credincioși au umplut biserica în câteva zeci de ani.

Puternica revărsare a Duhului Sfânt va veni din nou

Același Duh Sfânt care a fost revărsat peste credincioșii Noului Testament la începuturile bisericii, în Faptele apostolilor, va fi revărsat mai abundent, cu puterea ploii târzii, pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

Iată o profeție uimitoare în Apocalipsa 18:1 – „După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.”

Dumnezeu a făcut imposibilul în primul secol și îl va face din nou. Duhul Sfânt S-a mișcat cu putere atunci și Se va mișca din nou. Poți fi martor al iubirii Sale în fața lumii din jurul tău în aceste ore critice ale istoriei pământului. Oamenii caută, doresc, tânjesc după ceva substanțial de care să se prindă. Există un sentiment de incertitudine cu privire la viitor, o intuiție că ceva stă pe punctul să se întâmple și oamenii se întreabă ce ar putea fi. Plutește în aer o stare de anxietate.

Dumnezeu deschide ușile pentru proclamarea Evangheliei în toată lumea. Națiuni odată închise se deschid în mod miraculos. Prin internet, satelit, radio, televiziune și o mulțime de alte mijloace, Dumnezeu ajunge la oameni cu mesajul adevărului biblic pentru această oră din istoria pământului. Se întâmplă ceva remarcabil și tu poți lua parte la evenimente. El deschide ușile să le poți împărtăși Evanghelia celor din jur.

Cea mai eficientă cale de a ajunge la alții cu Evanghelia este să-L lași pe Dumnezeu să-ți schimbe inima. Când face ceva pentru noi, El poate face ceva cu noi. Nu există satisfacție și bucurie mai mare decât să-i vezi pe alții descoperind scopul mai adânc al vieții prin Isus Hristos.

Este rugăciunea mea ca Duhul Sfânt să îți transforme viața ca să poți descoperi bucuria de a le împărtăși altora dragostea și harul lui Isus. Curând, pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu. Curând, cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu va ajunge până la marginile pământului. Curând, foarte curând, fiecare suflet va lua o decizie finală pentru sau împotriva lui Hristos. Curând va avea loc ultima chemare și Isus va reveni. Mă rog ca scânteile reîn-

viorării să aprindă flacăra din inima fiecăruia dintre noi, așa încât să fim în stare să ardem strălucitor pentru slava lui Dumnezeu.

Ai vrea să spui: „Isuse, vreau să-mi reconsacru astăzi viața pentru Tine și Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt pentru a putea fi un martor puternic pentru Tine, la încheierea lucrării”?

SĂ AUDĂ O LUME ÎNTREAGĂ

Unul dintre cele mai mari evenimente ale Primului Război Mondial a fost scufundarea transatlanticului *R.M.S. Lusitania*, deținut de compania Cunard Lines. Germania declanșase războiul submarin împotriva Marii Britanii. Forțele navale britanice au blocat Germania, întrerupându-i rutele de aprovizionare. *Lusitania* a fost identificată și torpilată de către submarinul german *U-20*, vineri, 7 mai 1915, scufundându-se în 18 minute. Se afla la 11 mile de Old Head, Kinsale, Irlanda, și a avut 1.198 de morți și 763 de supraviețuitori. Această pierdere a întors opinia publică din multe țări împotriva Germaniei și a contribuit la intrarea Americii în Primul Război Mondial, iar în campaniile de recrutare a devenit simbolul motivului de a duce un război.

Există o povestire legată de acest dezastru care are relevanță pentru creștinii care cred în Biblie și trăiesc în ultimele zile ale istoriei umanității. Lordul Joseph Duveen era directorul unei firme de artă din Statele Unite. În 1915 a dorit să trimită un expert în Anglia pentru a evalua niște obiecte antice de ceramică, așa că i-a cumpărat un bilet pe *Lusitania*. Ambasada germană lansase o avertizare că transatlanticul ar putea fi torpilat. Lordul Duveen a vrut să anuleze

biletul. „Nu pot să-mi asum riscul să te trimit la moarte”, i-a spus el tânărului expert în ceramică.

„Nu-ți face griji”, a răspuns tânărul. „Sunt un înotător puternic și, când am citit ce s-a întâmplat în Atlantic, am început să mă antrenez din greu, stând în fiecare zi într-o cadă cu gheață. La început, am rezistat numai câteva minute, dar, în această dimineață, am reușit să rămân aproape două ore.”

Bineînțeles că lordul Duveen a râs. Suna a exagerare. Dar acest tânăr cutezător s-a îmbarcat pe *Lusitania* și vasul a fost torpilat. Fapt uimitor este că tânărul a fost salvat după cinci ore de stat în apa înghețată și se afla încă într-o condiție excelentă.

El s-a pregătit din timp pentru vremurile grele care aveau să vină. În predica Sa cu privire la evenimentele din timpul sfârșitului, din Matei 24, Isus ne-a dat trei avertizări ca să ne pregătim din timp pentru revenirea Sa. În versetul 4, El spune: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.” Cu alte cuvinte, „fiți în alertă”. În versetul 42, El adaugă: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.” Cu alte cuvinte, „fiți cu ochii în patru la semnele care au loc în jurul vostru”. A treia oară, Domnul spune în versetul 44: „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.” Ar fi mai expresiv să traducem acest pasaj în felul următor: „Fiți pregătiți deja!” Isus nu spune: „Pregătiți-vă!”, ci „fiți pregătiți deja!”

Lumea noastră este plină de incertitudine. Din multe puncte de vedere, viitorul pare sumbru. Oamenii de știință ne avertizează cu privire la încălzirea globală, care duce la topirea calotelor de gheață de la poli și care ar putea amenința cu inundații mii de orașe de pe litoral. Dezastrele naturale se întetesc. Uragane, tornade, incendii de pădure și cutremure devin lucruri obișnuite. Crime violente apar unele după altele. Orașele noastre au devenit nesigure. Și

aceste crime au loc nu numai pe străzile orașelor. Faptele criminale ale directorilor de companii au devenit tot mai frecvente.

Economia lumii occidentale face echilibristică pe un fir subțire între prosperitate și sărăcie. Armele nucleare se află în mâinile mai multor națiuni decât oricând înainte și constituie o amenințare în creștere. Moralitatea dispare. Valorile morale, care obișnuiau să fie fundamentul societății noastre, au fost măturate asemenea unui castel de nisip lovit de valul înfuriat al oceanului. Pentru cei mai mulți oameni, viața continuă ca de obicei. Puțin se conștientizează faptul că trăim la marginea veșniciei. Anormalul a devenit „noul normal” și mulți abia dacă își dau seama încotro se îndreaptă lucrurile în realitate.

Apostolul Pavel adaugă: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji” (1 Tesaloniceni 5:4-6).

Biblia ne prezintă o perspectivă divină asupra a ceea ce va veni peste această lume. Profețiile din Daniel, combinate cu cele din Apocalipsa, ne oferă informații de culise. Ele arată evenimente uimitoare care se vor desfășura asupra acestei lumi. Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, demască planurile lui Satana și dezvăluie planurile lui Dumnezeu pentru generația din timpul sfârșitului. Apocalipsa 18, în special, se concentrează pe evenimentele majore care converg spre punctul culminant al istoriei omenirii. Acest pasaj descrie în detalii precise ce urmează să se întâmple.

Apostolul Ioan spune: „După aceea am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsa 18:1).

Îngerul coboară din prezența glorioasă a lui Dumnezeu, aflat în sala tronului universului, și este însărcinat să ducă lumii ultimul

mesaj divin, avertizându-i pe locuitorii pământului cu privire la lucrurile care urmează.

Textul spune că îngerul vine cu o „mare putere”. În greaca Noului Testament, cuvântul pentru „putere” este *exousia*. Isus folosește acest cuvânt în Evanghelia după Matei în contextul în care îi trimite pe ucenicii Săi. În Matei 10:1, Isus le dă ucenicilor Săi „putere” asupra domniilor și stăpânirilor iadului. El i-a trimis cu putere divină ca să biruiască în lupta dintre bine și rău. În Matei 28, El îi mai trimite o dată, dar, de data aceasta, cu „toată puterea (...) dată în cer și pe pământ”, să meargă în toată lumea să facă „ucenici din toate neamurile” (v. 18, 19).

Mergând înainte cu puterea lui Hristos cel viu, care a biruit domniile și puterile iadului prin viața și moartea Sa, biserica din Noul Testament a luminat pământul cu slava lui Dumnezeu. În câțiva ani, ucenicii au proclamat Evanghelia întregii lumi cunoscute (Coloseni 1:23). În vremea sfârșitului, Duhul Sfânt va fi revărsat cu o putere fără precedent. Evanghelia va fi răspândită cu repeziciune până la marginile pământului. Mii de oameni vor fi convertiți în fiecare zi. Harul și adevărul lui Dumnezeu vor avea un impact asupra întregii planete. Diavolul nu are de gând să cedeze fără o luptă înverșunată. Noi vom intra curând în confruntarea seculară dintre bine și rău. Sfatul către efeseni are o semnificație din ce în ce mai mare pentru noi, cei de astăzi. „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:10-12).

Reține cu atenție claritatea declarației lui Pavel și sfatul său! Noi suntem într-o confruntare între bine și rău. Aceasta nu este rodul

imaginației sau vreo bătălie fictivă. Este reală. De aceea sfatul lui Pavel este: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.”

Hristos – Biruitorul

În această luptă, Isus este puterea noastră în slăbiciune. Isus este tăria noastră în încercări. Isus este lumina noastră în întuneric. Isus este biruința noastră în ispită. Isus este speranța noastră în descurajare. Isus este înțelepciunea noastră în confuzie. Isus este vindcătorul nostru în suferință. Isus este puternicul biruitor în lupta îngrozitoare dintre bine și rău, dacă rămânem în puterea tăriei Lui.

Eu și alții am văzut această bătălie desfășurându-se chiar sub ochii noștri, recent, în Africa. Întâlnirile noastre aveau loc în Mwanza, Tanzania. Zeci de mii de oameni participau. Mulți dintre ei erau stăpâniți de credințe puternice în vrăjitorie, farmece, influența strămoșilor morți, a puterilor magice ale vrăjitorilor și a forțelor demonice. Am simțit în mod personal puterea lui Dumnezeu manifestându-se în eliberări miraculoase din posedarea forțelor demonice. Iată doar două experiențe care ilustrează acest lucru. Vrăjitorii folosesc adesea farmece pentru a invoca un blestem asupra oamenilor. Blestemul nu poate fi pus asupra unui copil al lui Dumnezeu. Isus a spus simplu: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28). Aceste blesteme au efect numai asupra celor care cred în ele și a celor a căror credință nu este deplin ancorată în Isus.

Vrăjitoarea unui sat a blestemat și a făcut farmece asupra unei cărări înguste a satului. Blestemul și farmecele ei erau în așa fel încât atunci când cineva pășea pe acea cărare avea imediat parte de o durere cumplită de picioare. O biată femeie din sat a apucat pe cărare și a căzut pradă farmecelor. Pe loc au început să o doară picioarele.

Suferința ei s-a prelungit timp de zece ani. Ea a căutat alinare la vracii despre care credea că erau mai puternici decât vrăjitoarea care blestemase cărarea. Femeia a căutat și a căutat, dar nimeni n-a putut-o ajuta. A umblat și pe la bisericile creștine, dar nu a găsit nicio putere să o elibereze. În cele din urmă, în îndurarea lui Dumnezeu, a întâlnit niște creștini adventiști consacrați care credeau în Biblie. Au început să studieze Biblia împreună cu această femeie. Dându-și seama de durerile ei la limita disperării, aceștia i-au făcut rost de bani pentru drumul lung și plin de peripeții cu autobuzul până la întâlnirile noastre din Mwanza. Aici organizasem un cort de rugăciune, unde aproximativ 1.000 de luptători în rugăciune se rugau stăruitor pentru oameni, de-a lungul întregii zile. În fiecare zi aveau loc dezlegări de sub forțele puternice ale răului.

În timp ce luptătorii noștri adventiști în rugăciune L-au căutat pe Dumnezeu în favoarea acestei femei și și-au pus mâinile peste ea, puterea Duhului Sfânt a venit asupra ei. Ea a fost vindecată imediat. Durerea a dispărut. Ea a plecat de la cort laudându-L pe Domnul, participând la întâlniri și luând decizia să se boteze în deplină supunere față de Isus Hristos. Nu este nicio putere pe pământ pe care Isus să nu o poată birui. El este puternicul biruitor.

Colegul meu Geoffrey Mbwana este tanzanian. Într-o seară, în timp ce ne strângeam pentru rugăciune și împărtășirea de experiențe, după întâlnirea de evanghelizare de pe stadion, pastorul Mbwana ne-a încurajat să ne rugăm pentru o femeie chinuită de demoni. De fapt, ea susținea că demonii au lovit-o cu o macetă. După ce a întâlnit-o, pastorul Mbwana a putut da mărturie despre tăieturile teribile de pe tot corpul ei, unele dintre ele încă sângărânde și proaspete. De la atacul demonilor, această femeie era atât de traumatizată, încât nici nu putea vorbi și comunica doar prin semne făcute cu mâinile.

În disperare de cauză și cuprinsă de groază, mama acestei femei a adus-o la întâlnirile noastre. Pastorul Mbwana a vizitat-o de mai multe ori pe această tânără suferindă. I-a văzut rănilor deschise și și-a dat seama că povestea ei era autentică. A fost dusă la cortul de rugăciune. Au fost înălțate rugăciuni stăruitoare, s-a produs o luptă teribilă, iar această tânără femeie a fost eliberată în mod miraculos. Pastorul Mbwana, care venea de la un interviu cu ea, a povestit acest lucru în grupul nostru. Ea era o ființă schimbată. Era calmă și liniștită, în stare să vorbească.

Apostolul Pavel ne aduce aminte că „armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:4).

În Hristos, Diavolul este un vrăjmaș înfrânt. Indiferent cu ce atacuri te confrunți, indiferent ce ispite aruncă cel rău asupra ta, indiferent cu ce provocări te lupți, indiferent prin ce greutăți treci, înfruntă-l pe Satana în Numele lui Isus. El nu a pierdut nicio bătălie împotriva Diavolului. El este puternicul Cuceritor care surpă întăriturile iadului, triumfând asupra puterilor răului și biruind vrăjmașul în favoarea noastră.

Armele noastre de luptă sunt spirituale, nu pământești sau firești.

Există putere în rugăciune.

Există putere în Cuvântul lui Dumnezeu.

Există putere în Evanghelia lui Hristos.

Există putere în Isus, pentru a-l birui pe Diavol în orice vreme.

În fiecare seară, în Mwanza, am ascultat relatări despre convertirii, despre eliberări miraculoase ale oamenilor de sub puterea lui Satana și numeroase istorii a unor oameni care s-au convertit și s-au botezat. Una dintre imaginile mele preferate este o fotografie cu o femeie care fusese în robia spiritelor rele și stătea pe o grămadă de cenușă, la botezul ei. Am întrebat: „Pe ce stă?” Răspunsul a fost sim-

plu: aceasta este cenușa tuturor cărților oculte pe care ea tocmai le arsesese. Acești credincioși nou-converțiți din Africa știau că, atunci când sunt eliberați de sub puterile răului, prin atotputernicia lui Dumnezeu, ei trebuiau să se lepede de farmecece Diavolului.

Ei nu pot sta călare pe gard. Trebuie să fie ori ai lui Hristos, ori ai lui Satana. Nu mai pot păstra nimic din trecut. Ei s-au predat lui Hristos total, fără rezerve, în mod absolut.

Ce ar trebui să lași, să abandonezi sau să încetezi, de dragul lui Hristos? Unica noastră sursă de siguranță este ascultarea chemării lui Hristos și o pauză pentru curățenie. Unica noastră sursă de siguranță este renunțarea la orice ne-ar putea reține de la consacrarea fără rezerve lui Hristos.

Isus a spus: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer” (Luca 11:13). Duhul Sfânt va veni în putere nelimitată ca să ne schimbe viața și să ne facă martori ai lui Hristos în această lume, chiar înainte de revenirea Sa.

Nu ar fi înțelept din partea noastră să ne deschidem inima pentru a primi această revărsare puternică a Duhului?

Nu ar fi înțelept din partea noastră să-I cerem lui Isus să elimine din viața noastră orice lucru care ar putea împiedica această revărsare puternică a Duhului?

Nu ar fi înțelept să-L căutăm pe Dumnezeu pentru curățirea necesară inimilor noastre, pentru a-L putea primi pe Duhul Sfânt în toată plinătatea Lui?

Pământul luminat de slava lui Dumnezeu

Să examinăm următorul text din Apocalipsa 18:1 – „Și pământul s-a luminat de slava lui.” În cuprinsul cărții Apocalipsa există

trei cuvinte care apar împreună. Acestea sunt „slavă”, „cinste” și „putere”.

Regăsim aceste cuvinte și în Apocalipsa 4:11 – „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea.”

De notat și Apocalipsa 5:13 – „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” De reținut din nou asocierea dintre slavă, cinste și ideea de putere.

Această asociere se găsește și în Apocalipsa 19:1 – „Aleluia! Ale Domnului Dumnezeuului nostru sunt mântuirea, slava, cinstea și puterea.”

Să reținem și Apocalipsa 21:26 – „În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.”

Marea luptă cosmică dintre bine și rău are ca miză onoarea lui Dumnezeu, reputația Sa. Slava Sa – caracterul Său – și puterea Sa. Este puterea Lui cu adevărat în stare să-l elibereze pe poporul Său din chingile celui rău? Este harul Său cu adevărat suficient pentru noi? Satana, un înger rebel, a declarat că Dumnezeu este nedrept, că El cere închinare și nu oferă nimic în schimb. Cel rău declară că Legea lui Dumnezeu este arbitrară, ne restrânge libertatea și ne limitează bucuria.

Viața, moartea și învierea lui Isus au aruncat în aer acest mit. Cel care ne-a creat a intrat în gaura de șarpe a acestei lumi ca să ne răscumpere. Pe cruce, El a răspuns acuzațiilor lui Satana și a demonstrat că Dumnezeu este și iubitor, și drept.

Fermecat de dragostea Sa, preocupat de onoarea Sa, poporul Lui din vremea sfârșitului Îi înalță gloria – caracterul Său iubitor și plin de sacrificiu de Sine –, în mijlocul unei lumi egoiste și fără Dumnezeu, iar pământul este iluminat de caracterul lui Dumnezeu.

Să ne aducem aminte că Moise I-a cerut lui Dumnezeu să-I arate slava Sa. Dumnezeu a zis: „Voi face să treacă pe dinaintea ta

toată frumusețea Mea” (Exodul 33:19). Frumusețea lui Dumnezeu (bunătatea, în engl. [KJV]) este caracterul Său.

Pământul va fi umplut de slava lui Dumnezeu atunci când noi vom fi pe deplin copleșiți de dragostea Sa, când îi vom înțelege pe deplin profunzimea și vom fi pe deplin conștienți cât de uimitor este acest har, încât caracterele noastre sunt schimbate prin îndurarea Sa răscumpărătoare.

Astfel apostolul Ioan declară: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! (...) Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1,2).

Când trăim vizibil dragostea Sa, viața noastră personală dezvăluie gloria Sa și caracterul Său în fața lumii.

O datorie prea mare pentru a fi plătită

Ascultarea noastră este întotdeauna răspunsul la iubirea Lui și este făcută posibilă prin harul Său. Și tocmai această grațitudine a noastră față de Hristos pentru tot ce a făcut pentru noi ne motivează comportamentul și ne duce la o consacrare totală a vieții noastre Lui. Există o minunată frântură de istorie care ilustrează strălucit acest lucru.

Nicolae al II-lea a fost unul dintre cei mai generoși țari ai Imperiului Rus. Odată, vizita trupele ruse cantonate într-o fortăreață cazacă singuratică.

Era o noapte rece și vântul sufla aprig împrejurul fortăreței, făcând să se cutremure ferestrele biroului în care se afla un tânăr

comandant. Contele Ivanovici privea pierdut spre focul din vatră; nu se mai putea face nimic – era un om terminat.

Ivan era iubit de societate, atât la Moscova, cât și la St. Petersburg; curajos, elegant și athletic, era preferatul tuturor. Tatăl său deținuse o poziție militară foarte înaltă și îl servise pe țar cu credințioșie până la moarte. Acum, pe Ivan îl așteptau demascarea și dezonoarea.

De luni de zile, Ivan cheltuia mai mult decât resursele disponibile, afundându-se în datorii. O alegere greșită fusese urmată de altele mai nefericite. A ajuns în cea mai cumplită situație. A început să fure din fondurile regimentului. Intenționa să pună banii înapoi, dar nu a făcut-o niciodată. Acum era prea târziu. Luase prea mult. Datoriile se ridicau înaintea sa asemenea unui munte. Ziua următoare aveau să vină revizorii contabili militari să verifice conturile fortăreței.

Biroul din fața sa era plin de registre contabile și înregistrări de casă. A mai revizuit o dată cifrele până când capul a început să-i vâjâie. Urma să fie deferit Curții Marțiale, demis din funcția sa foarte respectată și probabil închis. Da, cariera sa ajunsese la final.

Cu privirea fixată pe focul din șemineu, tânărul bărbat apăsător de vinovăție a strigat: „Mi-a mai rămas o singură cale.” S-a ridicat să-și caute pistolul și s-a întors lângă foc, în timp ce registrele de pe masă păreau să-i atragă privirea. S-a întors la masă, a mai trecut de câteva ori peste înregistrări, apoi a făcut un calcul estimativ pe o bucată de hârtie. Nu era bine deloc. Așa că, ținând pistolul în mână, s-a întors la scaunul său de lângă foc.

Nu era nicio grabă. Îi mai rămăseseră cinci sau șase ore la dispoziție. Cu privirea pironită la cărbunii încinși, parcă-și vedea propria viață irosită. Dus pe gânduri, obosit și descurajat, a căzut pe dată într-un somn adânc. Strângea încă pistolul în mână.

Pe la miezul nopții a ajuns și țarul la fortăreață. Trecând de-a lungul coridorului, a fost surprins să vadă lumină pe sub ușa tănărului ofițer la o oră așa de târzie. A deschis binișor ușa și a aruncat o privire înăuntru. Pe masă, îngrămădite, zăceau un maldăr de registre, iar prietenul său, contele Ivanovici, dormea într-un scaun cu pistolul în mână – iată ce a văzut el.

Uimit, s-a apropiat să examineze registrele și a dat cu ochii de bucata de hârtie pe care scria: „Asta datorez!” Apoi un șir lung, lung de cifre, iar la sfârșit o mângălitură copilărească: „O datorie așa de mare, cine o poate plăti?”

Țarul s-a uitat mai atent la prietenul său dormind și i-a remarcat disperarea și oroarea de pe față, apoi a luat tocul, a adăugat câteva cuvinte în josul foii, i-a luat ușor pistolul din mână și a plecat. Când s-au ivit zorile, s-a trezit și contele Ivanovici. Începea ziua care trebuia să-i aducă cumplita confruntare. Îi rămăsese o singură opțiune, dar unde îi era pistolul? S-a ridicat să-l caute, apoi s-a dus la masă. Nu era acolo, dar a văzut ceva care i-a încremenit privirea neîncrezătoare. Era bucata de hârtie plină cu șirul de datorii scrise de propria sa mână, dar ceva fusese adăugat în timp ce dormise. Sub ultima sa întrebare disperată: „O datorie așa de mare, cine o poate plăti?”, acum era scris: „Eu. Țarul Nicolae.”

La fortăreață s-au întâmpnat lucruri ciudate în acea zi. Au venit o serie de demnitari imperiali. Au sosit revizorii. Curierii veneau și plecau și, surprinzător, revizia contabilă a fost amânată cu trei luni. Contele Ivanovici a fost chemat în capitală cu o misiune la palat. Țarul i-a solicitat o întrevvedere, care s-a dovedit punctul de cotitură a vieții sale. El merita închisoarea, dar a primit îndurare. Compasiunea, iertarea și amabilitatea țarului l-au determinat pe tânărul bărbat să devină cinstit, onorabil și prosper.

Tu și cu mine ne aflăm într-o datorie prea mare să o putem plăti. Îndatorarea este atât de ridicată, încât ne depășește cu mult

capacitatea de a achita muntele de datorii pe care le avem. Legea cere o absolută neprihănire perfectă. Nimic mai puțin. Isus a fost cu desăvârșire neprihănit și transferă neprihănirea Lui în locul păcătoșeniei noastre. Datoria pe care o avem este mai mare decât capacitatea noastră de a o plăti, dar El a achitat-o în totalitate.

Este așa cum zice vechiul imn:

„Vino, Tu fântână a oricărei binecuvântări,
Fă-mi inima să cânte harul Tău;
Râuri de milă neîncetată
Stârnește cântările celei mai puternice laude (...)

O, cât de mare dator harului sunt,
Zi de zi, tot mai mult,
Lasă bunătatea Ta să mă înlănțuie
Mai aproape lângă Tine!”

Ultimul mesaj care trebuie proclamat lumii cufundate în întuneric spiritual, purtat de trei îngeri prin mijlocul cerului, este: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă” (Apocalipsa 14:7). Nu este nicio slavă în faptele noastre, nu este nicio slavă în neprihănirea noastră, nu este nicio slavă în bunătatea noastră. Toată slava I se cuvine lui Dumnezeu.

Acest lucru este opusul falselor învățături din derutantul amalgam religios din atât de multe biserici. O credință bazată pe fapte omenești sau înrădăcinată mai degrabă în păreri omenești decât în Cuvântul lui Dumnezeu nu poate sta în picioare în ultima și cea mai mare criză din istoria pământului. Textul nostru proclamă: „El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui lucru necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului

au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei» (Apocalipsa 18:2,3).

Forțele demonice controlează Babilonul spiritual. Toate popoarele au băut din vinul desfrânării acestei cetăți. Vinul reprezintă învățătura falsă. Oamenii au devenit confuzi în gândire și încurcă binele cu răul și decid că adevărul este rătăcire. Ei se întorc de la adevărurile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu către părerile și tradițiile omenești.

Adulterul este o unire ilicită. De observat cu atenție cine e forța care unește această confederație din timpul sfârșitului. Este Babilonul spiritual – sau falsa religie bazată pe învățături omenești.

Poate că îți aduci aminte că Babilonul a început cu turnul Babel, așa că hai să revedem pe scurt Geneza 11 și să reținem câteva lucruri interesante despre simbolismul Babilonului. De reținut Geneza 11:4 – „Și au mai zis: «Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume!»” Sublinierea aferentă persoanei întâi plural – „haidem” și „să ne...” – sugerează valoarea pe care o puneau pe ideea de independență. Construirea turnului este o modalitate prin care ei își afirmă independența față de Dumnezeu. Constructorii turnului Babel intenționau să creeze o civilizație seculară separată de Dumnezeu.

Cuvântul ebraic pentru „turn” este *migdal*. El este înrudit cu *gadal*, care înseamnă „mare”. Astfel sugerează ideea de ambiție și mărire. Scopul constructorilor era, evident, ambiția spirituală de a-L înlocui pe Dumnezeu. Ei se înălțau pe ei înșiși pentru că refuzau să creadă în Dumnezeul care coboară. Doreau să se înalțe la cer prin faptele lor, dar Isus a coborât din ceruri ca să realizeze pentru noi ceea ce noi n-am fi putut niciodată face pentru noi.

Tot acest cuvânt, *gadal*, asociat cu turnul Babel și cu Babilonul spiritual mai este folosit pentru a descrie cornul cel mic, sau puterea antihristului, din Daniel 7. Cornul cel mic, sau antihristul,

de asemenea intenționează să se înalțe pe sine la ceruri, plasându-și autoritatea deasupra autorității lui Dumnezeu, doborând adevărul lui Dumnezeu și schimbând Legea Lui.

Babilonul se unește cu „împărații pământului” și cu „negustorii pământului”. Apocalipsa 18 prezintă o unire a religiei apostate și false cu puterile politice – națiunile pământului și instituțiile financiare sau puterile economice. Această triadă se organizează într-o confederație a răului pentru a-l persecuta în cele din urmă pe poporul lui Dumnezeu.

Apocalipsa 18 constituie ultimul apel al lui Dumnezeu pentru omenire. „Apoi am auzit din cer un glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei»” (v. 4). Unde se află cea mai mare parte a poporului lui Dumnezeu? În Babilon.

Care este ultima chemare a lui Dumnezeu? „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei.” Ce este păcatul? „Este „fărădelege” (1 Ioan 3:4), este călcarea Legii lui Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu face apel la poporul Său să iasă din fiecare biserică în care este călcată Legea Sa. De ce face Dumnezeu acest apel final acum? Apocalipsa 18:5 spune: „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.”

Se ajunge la un punct când Dumnezeu spune: „Destul!”.

În zilele lui Noe, Dumnezeu a spus: „Destul!”.

În zilele Sodomei și Gomorei, Dumnezeu a spus: „Destul!”.

În zilele Babilonului, Dumnezeu a spus: „Destul!”.

În ultimele zile ale istoriei pământului, Dumnezeu va spune: „Destul!”.

Păcatele ei au ajuns la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

Unde ne aflăm noi pe axa timpului? Unde ne situăm în panorama evenimentelor ultimelor zile? Suntem în punctul critic de constituire a unei uniuni religioase, politice și economice.

Păcatul a atins cifre care vor ajunge curând la limita înregistrărilor din cartea lui Dumnezeu.

Dumnezeu pregătește un popor care să proclame minunile harului Său, măreția iubirii Sale, bunătatea caracterului Său, neprihănirea Legii Sale și frumusețea adevărului Său. Dumnezeu Se pune în mișcare. El este gata să facă un lucru mareț prin poporul Său. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Națiunile pământului vor auzi ultimul mesaj al lui Dumnezeu către omenire. Fiecare persoană are ocazia să audă și să răspundă la invitația lui Dumnezeu de a fi salvată în Împărăția Sa.

Dumnezeu va avea un grup de oameni care s-au scădat în neprihănirea Sa, sunt îndreptățiți prin harul Său și sunt sfințiți prin puterea Sa.

Ei iubesc adevărul Lui, trăiesc adevărul Lui și proclamă adevărul Lui. Ei țin cont de toate lucrurile, dar le nesocotesc pentru Hristos. El este totul în tot. Lor nu le pasă de faima pământească sau de distincțiile umane. Poziția, prestigiul și slava pământească nu înseamnă nimic pentru ei. Împreună cu apostolul Pavel, ei spun: „Pentru mine, a trăi este Hristos” (Filipeni 1:21). Hristos este pentru ei totul în tot. Împuterniciți de Duhul Său, ei proclamă iubirea Sa și le împărtășesc altora harul Său. Pământul este luminat de slava – caracterul – lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este revărsat în plinătatea puterii Sale. Inimi sunt atinse. Vieți sunt schimbate. Lumea este atinsă și Isus revine.

În lumina tot mai slabă a istoriei omenirii, în aceste vremuri critice, în acest ceas de criză, n-ai vrea să spui: „Isuse, ia-mi toată

mândria omenească; ajută-mă să mă încred în Tine și numai în Tine; fă din mine ceea ce vrei să fiu; păstrează-mă credincios până vei veni din nou”? Dacă aceasta este rugăciunea ta, de ce nu petreci un moment liniștit chiar acum, deschizându-ți inima pentru Isus, ca să-I consacri Lui întreaga ta viață, pe deplin? Dacă ești deja un creștin consacrat, El te invită să mai faci un pas în experiența ta creștină și să te supui cu totul Lui, chiar acum. De ce să nu-I dedici Lui din nou viața ta, chiar acum? Poți participa la o măreață mișcare pentru Dumnezeu în aceste ore culminante ale istoriei pământului. Ai vrea să-I supui Lui pe deplin viața ta, chiar acum?

